

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

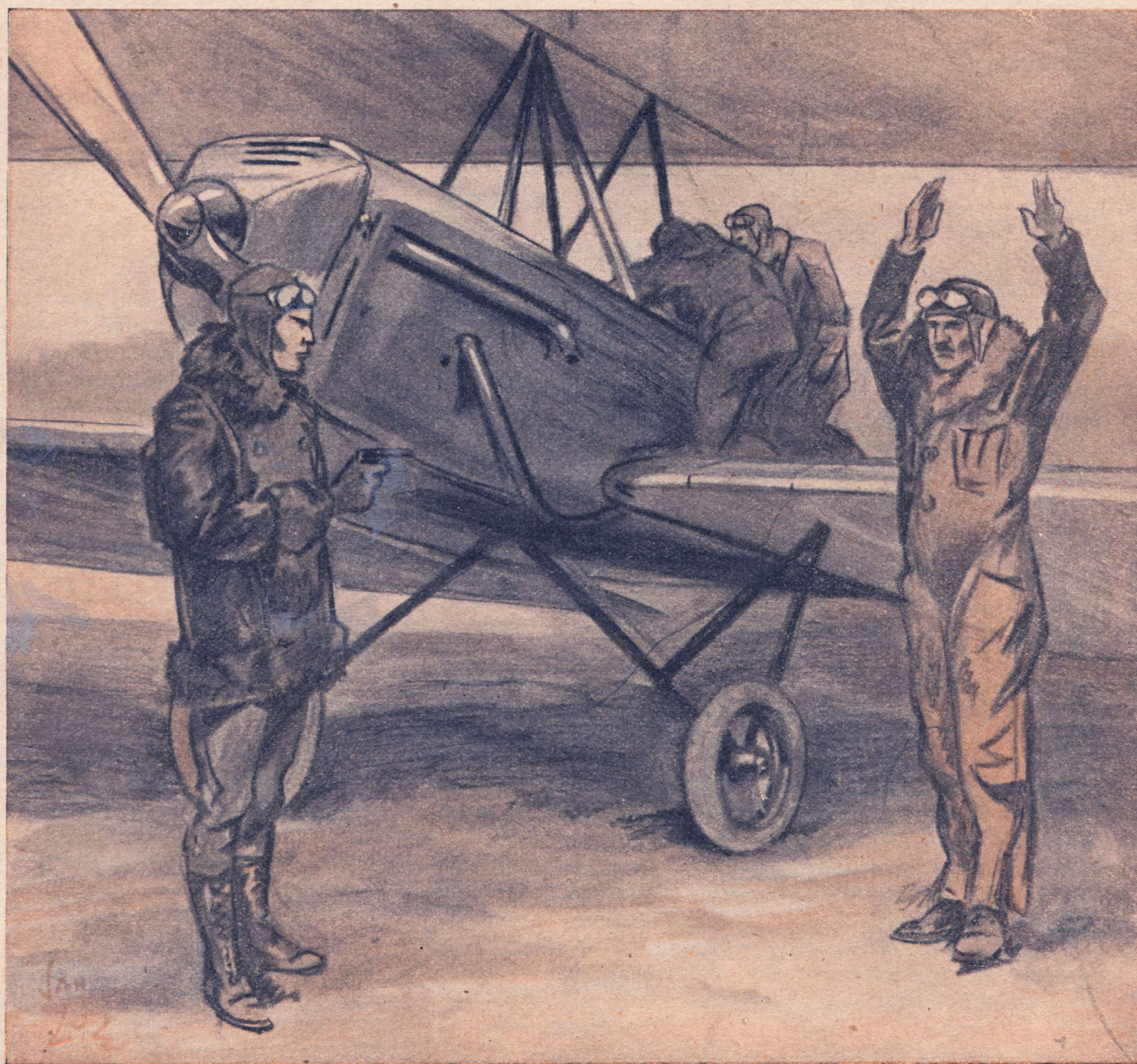
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 829

SPIONAGE EN CONTRA-SPIONAGE.

20 cent

Handen op! Beval Charles op korten toon, terwijl hij zijn revolver op den spion richtte.

NIEUWE SERIE

Spionage en contra-spionage

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET GROENE LICHTSIGNAAL.

Op een luwen zomernacht drentelden twee mannen langzaam door de Albion Grove, een Londensche straat in het noorcelijk gedeelte van de hoofdstad.

Albion Grove ligt in een zeer volkrijke buurt van Islington.

De beide mannen spraken niet en schenen ieder in hun eigen gedachten verdiept te zijn.

Zij waren beiden in avondtoilet gekleed waarover heen zij een lange met roode zijde gevoerde cape droegen.

De rookwolkjes uit hun sigaretten kronkelden langzaam naar omhoog in den stillen zomernacht.

Een naburige kerkklok liet twee slagen hooren.

Nu hief de grootste der beide mannen het hoofd op, alsof hij uit een droom ontwaakte.

— Is het al zoo laat, Charles, vroeg hij op zachten toon. Slaat het daar geen twee uur?

— Ja, Edward, antwoordde zijn metgezel, wij hebben bijna twee uur geloopt van de Windsor Club af!

— Ben je vermoeid?

— In het minst niet!

— Maar vermoeit je mijn zwijgen niet?

— Dat weet je wel beter!

Zijn metgezel knipte de asch van zijn sigaret en keek naar den met sterren bezaaiden hemel.

Het was zeer stil in den omtrek.

De straten in deze volksbuurt waren als uitgestorven.

Het was alsof zij vermoeid waren van den arbeid des daags en nu ter ruste waren gegaan.

Ook achter de talloze ramen der hooge oude huizen was nergens licht zichtbaar.

Heel in de verte werden de regelmatige voetstappen van een patrouilleerenden politieagent hoorbaar.

Van den kant van het Thorhill Square, een klein park dat op een honderdtal schreden afstand was gelegen, klonk hondengeblaf.

Maar dat was dan nog het eenige geluid dat de stilte verstoorde.

— Hoe heerlijk donkerblauw is de hemel, zeide de oudste der beide mannen half in zichzelf. En hoe zoel is de nachtlucht. Hoeveel beter is het hier dan in de conversatiezaal van de Windsor Club, waar ik een uur lang heb moeten luisteren naar het onbeteekenende gepraat van een half dozijn leeghoofden in mijn hoedanigheid van Lord William Aberdeen, vicevoorzitter van de wereldberoemde club. Thans gevoel ik mij weer vrij — thans kan ik weder Lord Lister zijn — of John Raffles!

Zijn metgezel keek verschrikt om zich heen.
— Praat niet zoo hard, — men zou je kunnen hooren.

Raffles haalde de schouders op.

— Er is niemand in den omtrek te bekennen,

waarom zouden wij bevreesd zijn ? Het is hier merkwaardig stil !

— Wij zijn een heel eind afgedwaald !

— Dat moet wel ! Waar zijn wij hier ergens ?

De beide vrienden bevonden zich juist op een straathoek dat wil zeggen, op de plek waar Albion Grove uitkomt op de Hemsingford Road.

Charles Brand, de trouwe metgezel van den Grooten Onbekende, keek naar het naambordje en noemde de straat.

— Dan moeten wij hier tamelijk dicht bij het Thorhillpark zijn, hernam Raffles.

— Het is mogelijk — ik zou het je niet kunnen zeggen, zeide Charles lachend. Ik geloof dat jij een kaart van geheel Londen uit je hoofd zou kunnen teekenen.

— Dat is misschien een weinig overdreven, hernam Raffles glimlachend, maar toch — als ik den naam van een straat maar hoor, geloof ik toch wel nauwkeurig te kunnen zeggen op welk punt van de Groote Wereldstad ik mij bevind ! Het is maar een kwestie van.... Wat was dat ?

De beide mannen stonden plotseling tegelijk stil.

Het nachtelijk duister was gedurende het onderdeel van een sekonde verscheurd door een schitterend wit schijnsel, dat even spoedig weer verdwenen was als het verscheen.

De beide mannen keken elkander verbaasd aan.

— Een vallende ster ? vroeg Charles.

— Wel neen, daar was het schijnsel veel te schel voor !

— Het kwam toch van boven geloof ik !

— Ja, dien indruk kreeg ik ook, hernam Raffles peinzend. Wat kan het toch geweest zijn ! Het was oogverblindend sterk !

Plotseling greep hij Charles bij den arm en trok hem in een donker portiek.

— Wat is er ? vroeg Charles verbaasd.

Raffles legde zijn vinger op zijn lippen.

— Niet spreken, fluisterde hij.

Zijn scherp oor had het openschuiven van een raam opgevangen.

Dit raam bevond zich ongeveer recht tegenover de portiek, waar zij zich verdekt hadden opgesteld.

Zij zochten de huizenrij tegenover hen af en spoedig hadden zij een venster ontdekt, dat slechts met een lichtgeel lankaster rol gordijn was afgesloten, en waarachter een klein lichtje brandde.

De beide mannen keken aandachtig toe.

Het raam was nu geheel en al opgeschoven.

En de nachthemel was zoo licht dat zij duidelijk konden zien hoe een lichtgrijze rook

uit het geopende raam drong en langzaam naar boven kronkelde.

— Zou er brand zijn ? fluisterde Charles verschrikt. Misschien is er zoeven wel iets ontploft !

Raffles schudde ontkennend het hoofd.

— Er is geen kwestie van brand, mompelde hij. Anders zou natuurlijk degene die het raam heeft opengeschoven wel dadelijk om hulp hebben geroepen !

— Je hebt gelijk, het was dom om dat te vergeten. Maar waar komt dan die rook vandaan ?

— Daarop kan ik je aanstonds antwoorden, mijn jongen ! Het lichtschijnsel en de zwakke knal die wij zoeven vernomen hebben werden veroorzaakt door de ontploffing van een hoeveelheid bliksempeuder ! Je weet natuurlijk waarvoor dat gebruikt wordt ?

— Zou ik het niet weten ? Ik heb immers herhaaldelijk zelf fotografische opnamen met bliksemlicht gedaan ! Dat was het dus ?

— Niets anders ! Het gewoon bliksemlicht ontwikkelt zeer veel rook en daarom heeft de fotograaf aanstonds het venster geopend. Stil eens, wat is dat nu ?

Deze gesmoorde uitroep werd aan Raffles ontlokt door het zien van een groen licht ergens op het dak van het huis.

Het gloeide niet voortdurend, maar ging telkens uit en aan, evenals het draaiende licht van sommige vuurtorens.

Het was alsof daarboven op het dak een groot oog knipoogjes gaf aan iemand in de verte !

— Daar wordt geseind, fluisterde Charles opgewonden.

— Dat lijdt geen twijfel !

— Kun je niet zien wat er geseind wordt ?

— Tot mijn spijt niet ! zij gebruiken niet de gewone Morseteekens. Het is blijkbaar een geheim seintoestel !

Nog even knipperde het sombere groene schijnsel, toen werd alles weder donker.

Het raam werd dichtgeschoven.

Raffles en Charles hielden hun blik strak gevestigd op het lichtgele gordijn, hetwelk thans zwak verlicht werd door een kleine lamp die zich in het vertrek moest bevinden.

Nu en dan teekende zich een grillige schaduw op het gordijn af.

Raffles keek Charles vragend aan.

— Heb je ooit gehoord dat iemand om twee uur in den nacht zich aan fotografeeren te buiten ging ?

Zoo goed als nooit, Edward ! Zelfs de hardnekkigste amateurs offeren toch hun nachtrust niet op aan hun geliefkoosde ontspanning !

Maar hier is misschien een beroepsfotograaf aan het werk!

— Ja, ja — en de man was zoo verheugd over den goeden uitslag van zijn werk dat hij aanstonds ging seinen! merkte Raffles droogkens op.

— Maar wat gekoof je dan eigenlijk, vroeg Charles verbaasd.

— Op het oogenblik geloof ik nog alleen maar dat ik getuige ben geweest van een merkwaardig voorval. Zeg eens Charles, de weg van Islington is vrij hoog gelegen nietwaar?

— Ja, het is een der hoogst gelegen wijken van Londen! Wat zal dat?

— Och — ik vraag het zoo maar! Behoorde dat venster niet tot de bovenste verdieping?

— Zeker! Maar vindt je niet dat we nu genoeg gezien hebben. Om je de gulle waarheid te zeggen, begin ik een weinig naar mijn bed te verlangen en wij hebben nog een langen weg voor den boeg, zelfs al nemen wij een auto!

— Beste Charles — je kunt doen wat je wil, maar je zult het mij niet kwalijk nemen als ik hier blijf, mijn nieuwsgierigheid is geprikkeld en ik geloof niet dat de zaak hiermede is afgelopen.

— Wat verwacht je dan eigenlijk nog meer?

In plaats van onmiddellijk te antwoorden luisterde Raffles scherp toe.

Toen antwoordde hij:

— Dat verwachtte ik! Hoor je niets?

— Daar komt een auto aan, fluisterde Charles.

Hij had goed gehoord, — in de verte werd het gegrom van een automobiel merkbaar.

Het duurde niet lang of er kwam een zeer groote auto aanrijden, die op eenigen afstand van het huis aan den overkant stilhield.

De beide vrienden trokken zich nog meer in

hun portiek terug.

Eenige oogenblikken later werd de huisdeur geopend.

Tot groote verbazing van de beide vrienden verscheen er een jonge zeer elegant gekleede vrouw van wier gelaat echter zeer weinig te zien was, daar zij een sluier voor het hoofd had.

Zij wisselde zacht eenige woorden met den chauffeur en stapte daarna in de auto.

Raffles en Charles konden duidelijk zien, dat zij een klein pakje in de hand droeg.

De chauffeur klapte het portier dicht, sprong achter het stuurwiel en bleef wachten.

Ongeveer tien minuten verlieten.

Toen ging de huisdeur opnieuw open.

Er verscheen een man in een langen mantel gehuld en met zijn hoed diep in de oogen getrokken, die snel op de auto toeliep, het portier opende en eenige woorden met de vrouw binnen in den wagen wisselde, waarvan de beide vrienden echter door den afstand niets konden verstaan.

Daarop werd het portier weder dichtgeklapt en de auto snelde weg, terwijl de man in den mantel snel een zijstraat insloeg.

Maar zoo vlug had de auto zich toch niet kunnen verwijderen of Raffles had gelegenheid het nummer waar te nemen en te noteeren.

Binnen enkele minuten was het geraas van de auto verstomd.

Charles wierp Raffles een vragenden blik toe.

— Wat moet dat in 's hemelsnaam beteekenen? fluisterde hij.

Raffles bromde iets in zich zelf.

— Ik weet het niet precies, antwoordde hij toen — maar veel goeds beteekent het zeker niet!

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud.

HOOFDSTUK II.

RAFFLES IS NIEUWSGIERIG GEWORDEN.

De beide vrienden verlieten hun schuilplaats. Het duurde eenigen tijd voor zij een auto hadden kunnen vinden.

Toen zij gezeten waren, begroef Raffles zijn kin in de handen en dacht ernstig na.

Van tijd tot tijd hoorde Charles hem eenige onverstaanbare woorden mompelen.

Bijna een half uur reed de auto voort.

Eindelijk stond zij stil, op ongeveer honderd meter van de prachtige villa waarin lord Aberdeen verblijf hield.

De beide mannen stapten uit, Raffles betaalde den chauffeur en de rest van den weg legden zij te voet af.

Raffles had nog steeds geen woord gesproken toen de beide vrienden in de eetzaal voor een licht souper hadden plaats genomen, hetwelk Charles had weten samen te stellen met behulp van eenige blikken lunchtong, wat geroosterd brood en eenige vruchten, alles besprenkeld met een glas Grieksche wijn.

Van tijd tot tijd wierp de jonge man zijn vriend een schuinschen blik toe.

Eindelijk kon hij zich niet langer bedwingen.

— Denk je nog altijd na over het groene signaal ?

— Over het groene signaal, het bliksemlicht, de chique jonge vrouw en die prachtige groote auto, die daar in die volksbuurt al een heel eigenaardige vertooning deed. Ik ben zeer verheugd, dat ik het nummer heb weten op te nemen.

— Wie zou die man geweest zijn ?

— Dat weet ik niet en het spijt mij genoeg ! Ik heb er berouw van dat ik den man niet aanstonds gevolgd heb !

— Berouw ! herhaalde Charles verbaasd. Hoe kom je daar bij ?

— Dat kan ik niet zeggen. Maar ik weet wel, dat ik niet houd van menschen, die om twee uur in den nacht fotografische opnamen maken en dan vertrekken in een auto, die blijkbaar door een signaal op die plek was geroepen. En nu zullen we maar eens gaan slapen, beste Charles. Misschien brengt ook dit keer de nacht wel raad.

Charles antwoordde niet.

Hij begreep dat zijn vriend zich in het hoofd had gezet deze zaak te onderzoeken, waarvan hij zelf de eigenaardigheid moest erkennen en dat hij er dus zelf niet behoefde aan te denken. Lord Lister weder van dat plan af te brengen.

Het was ruim drie uur toen de beide vrienden zich naar hun slaapkamers begaven.

Toen zij den volgenden morgen aan de ontbijttafel zaten begon Raffles zonder eenige inleiding te spreken over het geval dat zijn aandacht zoo zeer gespannen hield.

— Zou je over dag het huis kunnen terugvinden, waar de opname gemaakt werd, beste Charles, vroeg hij.

De jonge man krabde zich achter de ooren.

— Om je de waarheid te zeggen . . . begon hij.

Raffles glimlachte.

— Om de waarheid te zeggen, ben je het vergeten. Je zoudt het echter wel kunnen terugvinden als ik je de portiek aanwees waar wij gestaan hebben ?

— O ja, dan natuurlijk wel ! riep de jonge man uit.

— Dan is het maar goed, dat ik naar het huisnummer gekeken heb ! Het huis, waarvoor wij op de loer hebben gestaan, draagt het nummer dertien ! Je bent toch niet bijgeloovig ?

— Heel weinig — zoo goed als niet, antwoordde Charles lachend.

— Nu dan, wees zoo goed om eens een gedeelte van dezen schoonen morgen te besteden aan de bestudeering van het huis met de gele rolgordijnen voor de bovenste ramen ! Vermom je goed, tracht er achter te komen wie het huis gehoord heeft en houd het zooveel mogelijk in het oog, zoodat je kunt zien wie er in en uit gaat.

— Tot je dienst Edward. En wat ben jij van plan ?

— Ik ga eens onderzoek doen naar de auto !

— Waar zullen wij elkander ontmoeten ?

— Aan de lunch om een uur hier in de villa !

— Afgesproken, je hebt me werkelijk aangestoken en ik ben al even nieuwsgierig als jij !

— Zooveel te beter, hernam Raffles droogjes.

Raffles verliet het eerste het huis, omdat hij niet voornemens was zich te vermommen.

Hij liet zich door Henderson, zijn trouwen chauffeur, in een der grootste auto's naar het stadhuis brengen en vroeg verlof, inzage te mogen nemen van het register der autonummers.

Een klerk wees hem bereidwillig den weg in den doolhof van gangen, portalen en trappen.

Eindelijk werd hij overgeleverd in handen van een bejaarden klerk, die met een verbazend dik register kwam aandragen.

Raffles knikte den man vriendelijk toe en zeide :

— Gij zult in dit register wel beter den weg weten dan ik. Kunt gij mij ook zeggen aan wie van mijn stadgenooten de auto toebehoort met het nummer N. T. 10392 ?

— Niets is gemakkelijker, mijnheer, antwoordde de klerk.

Hij sloeg eenige bladzijden van het register om terwijl hij met zijn dorren vinger de rijen der nummers volgde.

Spoedig liet hij een soort geknor van voldoening hooren.

Blijkbaar had hij gevonden wat hij zocht.

— De auto die dat nummer draagt behoort aan Sir Roger Clutterbuck !

— Ik dank u zeer, mijnheer, zoudt gij mij zijn adres kunnen opgeven ?

— Wel zeker, mijnheer ! Hij woont aan de Pentonville Road, no. 24.

Raffles noteerde den naam en het adres en vroeg toen met een veel beteekenend knip-oogje :

— Het is u zeker ten strengste verboden eenige belooning voor uw moeite aan te nemen ?

— Ten strengste mijnheer, antwoordde de klerk.

En tegelijkertijd stak hij over de tafel heen zijn magere blauw geaderde hand uit.

Raffles haalde glimlachend een geldstuk uit zijn vestzakje en legde dit in de palm van de uitgestoken hand, welker vingers er zich onmiddellijk om heen kromden.

Raffles verliet het vertrek en vond niet zonder moeite den weg naar den ingang van het eeuwenoude gebouw terug.

Op de hooge stoep stond hij even stil.

— Clutterbuck, mompelde hij in zichzelf. Ik heb den naam meer gehoord. De man is zeker nog niet lang in den adelstand verheven. Ik geloof dat hij een groothandelaar ik koffie of iets dergelijks is.

Hij daalde een paar treden af en vervolgde toen binnensmonds :

— En de Pentonville Road, wel, die ligt ook in Islington, niet zoo heel ver van Albion Grove — in ieder geval niet meer dan een half uur loopens ! Zij vormt als het ware de grens tusschen een deftige wijk en een volksbuurt !

Weder ging hij opnieuw een paar treden af, om opnieuw stil te staan.

— Maar wat deed die auto van dien schatrijken sinjeur dan toch zoo laat in den nacht in Albion Grove ? Zou de oude heer er soms een avontuurtje op touw hebben gezet, of . . .

Hij voltooide den zin niet, maar daalde snel de overige treden af en beval Henderson, hem naar Pentonville Road 24 te brengen.

Binnen tien minuten had de prachtige wagen het opgegeven adres bereikt.

Henderson stapte af en kwam aan het portier vragen, of hij moest aanbellen.

— Ja, Henderson, antwoordde Raffles. Vraag of Sir Clutterbuck mij eenige oogenblikken kan ontvangen.

Henderson liep naar de voordeur van het fraaie nieuwe huis en belde aan.

Een bediende in een groene livrei deed de deur open.

Henderson bracht het verzoek van zijn meester over.

De bediende keek een weinig bedenkelijk, maar hij ging het verzoek toch overbrengen.

Eenige minuten later keerde hij weder terug.

— Sir Clutterbuck laat Mylord verzoeken, zeide hij.

Even later bevond Raffles zich in een met overdadige weelde gemeubeld ontvangvertrek.

Hij behoefde niet lang te wachten, of de heer des huizes, een kleine dikke en zeer bijziende man trad het vertrek binnen.

Hij moest even rondzoeken voor hij zijn bezoeker had ontdekt en kwam toen met uitgestrekte handen op hem toe.

— Mijn waarde Lord zeide hij met een hooge, kinderachtige stem, die van een knaap van tien jaar had kunnen zijn, het doet mij groot genoegen, dat gij mij niet vergeten hebt sedert het tuinfeest bij gravin Maryflower.

Ineens schoot het Raffles te binnen, dat hij daar inderdaad aan den onmetelijken rijken koffiehandelaar was voorgesteld een feit, dat hem zeer spoedig weder uit het geheugen was gegaan, daar hij den pas geadelden rijkwaard een zeer onbeduidende persoonlijkheid vond.

— Mijn beslommeringen op mijn bezittingen hebben mij helaas niet vergund u eerder te bezoeken, Sir, zeide hij hoffelijk. Geloof echter, dat ik zeker een behoorlijker uur zou hebben uitgezocht, dan waarop ik u thans kom lastig vallen.

— O, gij zult steeds welkom zijn, riep Clutterbuck met zijn schelste stem uit. Ik durf de hoop niet koesteren, dat ik u met het een of ander van dienst kan zijn ?

— Misschien toch wel, Sir, antwoordde Raffles glimlachend.

— Zeg het mij dan aanstonds, Mylord ! riep de rijke koffiehandelaar uit.

— De zaak is deze, Sir. Ik heb dezer dagen gehoord, dat gij u een zeer fraaie auto hebt laten maken, die onlangs in gebruik is genomen. Is dat zoo ?

— Nu, zoo kort is het niet geleden, antwoordde Clutterbuck. Minstens drie maanden. Maar ik erken dat zij wel naar mijn zin is, voegde hij er op trotschen toon aan toe.

— Juist, dat heb ik gehoord. Welnu, Sir,

ik kom hier, om u te vragen, of gij mij zoudt willen veroorloven, uwe auto eens te bekijken, opdat ik er eventueel eenige nieuwigheden van zou kunnen overnemen, geschikt voor den toerwagen die thans voor mij gebouwd wordt, en waarin ik nog alle veranderingen kan laten aanbrengen, welke ik verkies.

— Met het grootste plezier, Mylord, riep Clutterbuck uit, overgelukkig, dat Zijne Lordschap zich wel wilde verwaardigen, zijn auto tot voorbeeld te nemen, hij, de man, die in zoovele zaken van het mondaine leven den toon aan duizenden aangaf. Ik sta met mijn geheele persoon tot uw beschikking. Hebt gij gelegenheid, mij nu even naar de garage te volgen?

— Welzeker, Sir. Om u de waarheid te zeggen had ik er een weinig op gerekend, dat gij mijn verzoek zoudt inwilligen.

— Zooveel te beter. Zooveel te beter, kraaide de koffiefabrikant.

Hij drukte op een zilveren schel en even later trad een bediende binnen.

— Zeg aan Henry, dat ik met een bezoeker de garage en de nieuwe auto kom zien, beval hij.

De bediende boog en verwijderde zich.

Clutterbuck nam Raffles joviaal onder den arm en geleidde hem door een lange gang, en vervolgens door den achtertuin naar de garage, die met twee groote vleugeldeuren op een zijstraat uitkwam.

Het was een splinternieuw gebouw, uit een ruime beurs opgetrokken uit roode baksteen.

De chauffeurswoning bevond zich boven de garage en kwam met een aparte deur op den tuin uit.

De chauffeur, gewaarschuwd door den bediende, had snel zijn werkbuis verwisseld met een keurige uniform.

Hij had de vleugeldeuren wijd opgeworpen zoodat het licht naar binnen kon stroomen.

Er stonden drie wagens in de garage. een lage renwagen, voor twee personen, een toerwagen, grijs van kleur, en ten slotte een zeer groote, rood gelakte limousine, voor stadsgebruik.

Raffles behoefde er slechts een blik op te werpen, om aanstonds den wagen te herkennen, dien hij den vorigen nacht in Albion Grove had gezien.

Daarop wierp hij een snellen maar onderzoekenden blik op den chauffeur die onbeweeglijk naast zijn auto stond, als een kanonnier naast zijn stuk.

Hij was een kleine man, met een scherp geteekend, energiek gelaat, zware wenkbrauwen, en een licht gekromden neus.

Zijn gelaat was geheel glad geschoren, en zijn haar begon aan de slapen licht te grijzen.

Raffles trad op hem toe en zeide vriendelijk :
— Gij zult wel trotsch zijn op dien prachtige wagen, vriend. Het is een pronkstuk.

— Ja, Mylord, antwoordde de man. Ik ben er inderdaad zeer trotsch op.

— Kent gij mij? vroeg Raffles verbaasd.

— Neen, Mylord, antwoordde de chauffeur. Maar ik hoorde mijn meester u met dien titel aanspreken.

— Gij zijt een vlug opmerker, zeide Raffles droogjes. En laat mij nu de auto eens van binnen zien. De buitenzijde boezemt mij minder belang in.

Zwijgend opende de chauffeur de portieren, en Raffles trad naar binnen.

Hij bekeek de zachte kussens, de strapontins, de electriche lichtinstallatie, de spreekbuis, het warmwaterbuizennet, dat onder den vloer doorliep, de geheel kunstig bedachte inrichting.

Eensklaps viel zijn scherp oog op een klein zwart voorwerp, dat tusschen twee kussens zat.

Hij nam het snel op en stak het in zijn zak.

Het was een klein stukje van een zwarten sluier.

Daar Raffles met zijn rug naar het portier had gestaan, was deze snelle beweging onopgemerkt gebleven.

Hij stapte weder op den grond en wendde zich tot Clutterbuck.

— Uw wagen is een waar juweeltje, Sir. Ik moet u bepaald verlof vragen, er een en ander uit over te nemen.

— Dat verlof hebt gij, Mylord, schetterde de koffiehandelaar. Ik laat er geen auteursrechten op gelden, hè-hè.

De heer Clutterbuck vond deze grap zelf zoo bijzonder aardig, dat het weinig had gescheeld, of hij was in een lachbui gestikt.

— Dan blijft mij niets anders te doen, dan u te bedanken voor uw vriendelijkheid, hernam Raffles.

Hij knikte den chauffeur toe, die beleefd aan zijn pet tikte en verliet de garage weder.

Terwijl zij door den tuin terugwandelden, zeide Raffles als terloops :

— Gij zijt zeker heel zuinig op dezen prachtige wagen.

— Zuinig, Mylord? Ik heb er zeker in geen week ingezeten. Laat ik er aan toe voegen, dat ik er geen tijd voor had. Ik ben pas hedennacht uit Schotland thuis gekomen.

Raffles voelde een schok van verrassing door zijn lichaam varen.

Hij liet er echter niets van blijken en zeide haastig :

— Maar dan maak ik dadelijk dat ik weg kom. Dan moet gij volstrekt rust nemen. Ik dank u nogmaals voor uw bereidwilligheid, waarvan

ik een gepast gebruik hoop te maken.

Raffles drukte Clutterbuck de hand en had spoedig daarop diens huis weder verlaten.

Hij stapte weder in zijn eigen auto en beval Henderson hem naar de villa terug te rijden.

Charles was nog niet van zijn onderzoekings-tocht teruggekeerd toen hij daar aankwam.

Maar hij zat nog niet lang in de fraaie bibliotheek of de jonge man kwam opgewekt het vertrek binnen.

— Ga je eerst ontdoen van je vermomming, zeide Raffles en kom me dan maar verslag uitbrengen. Ik geloof dat je onderzoekings-tocht niet zonder resultaat is gebleven. Ik zal intusschen Gaston last geven voor een goeden lunch te zorgen.

— Doe dat, ik ben uitgehongerd, riep Charles lachend.

Daarop verliet hij het vertrek weder om zijn vermomming te gaan afleggen.

Een kwartier later zaten de beide mannen tegenover elkaar aan de tafel in de eetzaal die voor een van de groote ramen was geschoven.

— Begin jij maar eerst, zeide Raffles, nadat zij zich bediend hadden van een prachtige pastei, aan welker bereiding Henderson, die een uitstekend kok was, een groot aandeel had gehad.

— Welnu dan, begon de jonge man. Laat ik beginnen met te zeggen dat het huis op dit oogenblik niet bewoond is, of beter, niet meer bewoond.

— Niet meer bewoond, herhaalde Raffles op verschrikten toon. Dan is de zaak geloof ik nog erger dan ik dacht, en weet je wie de woning gehuurd had?

— Een stuurman, die tijdelijk aan wal was en die zich maar zelden daar ophield.

— Wanneer is hij er voor het laatst geweest?

— Van morgen.

— Heeft men je soms een beschrijving van hem kunnen geven?

— Jawel, maar die was niet veel waard. De man had zwart haar en glad geschoren gezicht, op een kleinen ringbaard na en was van middelmatige lengte.

— Geen bijzondere kenteekenen?

— Dat had ik bijna vergeten. Hij moet een groot litteken aan zijn duim gehad hebben.

Raffles liet een kreet van voldoening hooren.

Charles keek hem verbaasd aan en vroeg:

— Wat scheelt er aan?

— Dat zal ik je aanstonds wel vertellen. Ga maar eerst verder.

— Er is niet veel meer te vertellen. Ik ben in de kamers geweest die de stuurman bewoond heeft en die maar heel schaarsch gemeubeld waren. Ik had mij namelijk voorgedaan als

iemand die kamers zoekt.

— En heb je daar somtijds iets gevonden?

— Niets. Behalve misschien eenige halfledige fleschjes, waarin zich chemicaliën hadden bevonden die bij de fotografen worden gebruikt.

— Nu, dan weet je in ieder geval dat je daar terecht was, merkte Raffles. Nog iets?

— Een paar malen is een zwaar gesluierde vrouw bij den zoogenaamden stuurman geweest. Zij kwam echter steeds als hij er niet was en wachtte kalm op zijn terugkeer. Dat was altijd 's avonds. Zij gingen dan steeds tegelijk weg. En dat is alles wat ik heb kunnen ontdekken.

— Ik geloof dat het ruimschoots voldoende is, beste Charles, hernam Raffles, terwijl hij hem op de schouder klopte. En nu zal ik eens zeggen wat ik gedaan en ontdekt heb.

— Ik ben er zeer nieuwsgierig naar.

— Natuurlijk ben ik eerst naar het stadhuis gegaan om in de daarvoor aangewezen afdeling na te vragen, aan wie de auto met het nummer N. T. 10392 toebehoorde. De eigenaar bleek te zijn Sir Roger Clutterbuck, de onlangs in den adelstand verheven groothandelaar in koffie. Je zult wel van den man gehoord hebben. Hij is buitengewoon rijk en men zegt, dat hij een speciale vriend is van Koning George, zooals Thomas Lipton, de beroemde theefabrikant, een zeer goede vriend was van wijlen koning Edward, aan welke omstandigheid hij dan ook wel zijn adeldom te danken zal hebben, want tusschen ons gezegd en gezwezen, was die brave Lipton een weinig minder dan idioot en zeker allesbehalve verstandig.

— Je bent dus bij Clutterbuck thuis geweest?

— Zooals je zegt. Het schittert er allemaal van het verguldsel, het glanst er van het marmer en er is overal een barbaarsche weelde, die van een zeer weinig ontwikkelde smaak getuigt. Hoe dit ook zij — ik zal het huis van onzen vriend Clutterbuck goed onthouden want wie weet brengen wij er samen nog wel eens een bezoek, al is het dan op een anderen tijd. Ik werd zeer vriendelijk door den ouden heer ontvangen en ik bedacht een onschuldig sprookje om er hem toe te brengen, mij zijn auto te laten zien.

— Welnu? vroeg Charles vol spanning.

— Er viel geen oogenblik aan te twijfelen, Charles. Het was dezelfde auto die wij gisteren nacht in Albion Grove gezien hebben.

— Dat is zeer merkwaardig, riep Charles uit. Wat deed die oude heer op dat uur van den nacht in die buurt.

— Hij is er in het geheel niet geweest. Hij kwam van nacht, of liever van morgen pas met den nachttrein uit Schotland aan.

— Dus dan zou de chauffeur zonder zijn medeweten zijn auto gebruikt hebben ?

— Daar valt niet aan te twijfelen.

— Heb je dien man gezien ?

— Ja, Charles en nu heb ik iets merkwaardigs mede te deelen. Die chauffeur was namelijk van middelmatige gestalte, hij had een glad geschoren gezicht, hij was zwart — en hij had een zeer groot litteken aan den duim.

— Charles liet een kreet van verbazing hooren

— Dat is al zeer toevallig, riep hij uit.

Raffles liet een kort lachje hooren.

— Ik kan niet inzien, dat het toevallig is want het is voor mij een uitgemaakte zaak dat de chauffeur en die zoogenaamde stuurman, die bijna nooit thuis was, een en dezelfde persoon zijn.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rookers.

HOOFDSTUK III.

EEN OPZIENBARENDE ZELFMOORD.

Charles keek Raffles met open mond aan.

— Maar wat kan dat dan te beteekenen hebben, riep hij uit.

— Ja, dat is nu juist de groote vraag. Wij weten deze dingen : Er is een huis in de Albion Grove omstreeks twee uur in den nacht een fotografische opname gemaakt, hetgeen er op wijst dat er bij die bewerking groote haast was. Wij weten voorts dat een zeer schoone elegante vrouw is afgehaald door den chauffeur van George Clutterbuck die de woning onder het mom van een stuurman met verlof gehuurd had. En verder kunnen wij er wel op aan dat onze koffiehandelaar met deze zaak volstrekt niets uitstaande heeft. Maar dat is dan ook alles wat wij weten.

— Het is niet zeer veel, hernam Charles. En ik wil je bekennen dat ik van de geheele zaak niets begrijp !

Raffles stond op.

— Het zal misschien spoedig genoeg opgehelderd worden zeide hij. Kom, Charles, wij willen eens naar de Club gaan !

— Zoo vroeg ? riep Charles verbaasd. Wat moeten wij daar in 's hemelsnaam uitvoeren ?

— Een weinig over de buitenlandsche politiek babbelen !

Met dit raadselachtige antwoord moest Charles zich tevreden stellen, want reeds had Raffles het vertrek verlaten.

Een half uur later waren beiden in de auto gezeten op weg naar de Windsor Club, waarvan zooals reeds gezegd, Lord Aberdeen vice-president was.

Er waren nog niet veel leden aanwezig toen zij daar aankwamen.

De meesten zaten in de groote conversatiezaal, zonder echter te converseeren, want bijna allen hadden zich voorzien van een tijdschrift of een dagblad.

In de aangrenzende speelzaal was een dozijn heeren aan het whisten, onder een stilte als van het graf

Raffles en Charles kozen zich, na hier en daar een kennis begroet te hebben, een plaats aan een der groote ramen die op de Oxfordstreet

uitzagen.

Van daar konden zij de geheele, prachtig gemeubelde conversatiezaal overzien.

Raffles sprak weinig

Hij scheen in diepegedachten verzonkente zijn.

Charles begreep zeer goed, dat zijn vriend zich nog steeds bezig hield met het zoeken naar een oplossing van het vraagstuk dat hem door het toeval was voorgelegd.

Nu en dan stond hij plotseling op om naar de zeer groote bibliotheekzaal te gaan, waar duizenden boeken en tijdschriften ter beschikking van de lezers waren.

Door de breede openstaande deuren kon Charles zien, hoe hij hier en daar een boek uit een der groote kasten nam of een der laatste tijdschriften doorbladerde om ze spoedig daarop weder weg te leggen.

Toen hij voor den laatsten keer terugkwam, vond hij Charles in gesprek met een man van middelbaren leeftijd, die eenigszins gebogen liep en op wiens gelaat het scherpe oog van Raffles aanstonds een trek van grooten angst ontwaarde.

Het was Andrew Ashton, beambte aan het Departement van Buitenlandsche Zaken.

Zijn gelaat was zeer bleek en telkens keek hij achterom, juist als iemand die in groote zenuwachtigheid verkeert.

Raffles deed echter of hij niets van dit alles had opgemerkt en drukte Ashton de hand.

— Gaat alles goed in Downingstreet, mijn waarde Ashton vroeg hij. Hebben wij nog geen ruzie met het een of ander land?

Zijn stem had een eenigszins heeschen klank, toen hij antwoordde:

— Voorzoover ik weet is alles nog in de beste orde, ofschoon ik niet wil ontkennen dat er aan den horizon donkere wolken drijven

— Ja, ja de beurs is sedert een paar weken zeer onrustig hernam Raffles. Gij zult zeker wel hard werken tegenwoordig: mij dunkt dat ge een weinig bleek ziet!

— Ja, Mylord, wij werken hard — misschien wel wat al te hard, mompelde Ashton.

— Gij moet wat rust nemen, hernam Raffles. Ik vind dat gij er in de laatste dagen slecht uit-ziet!

Er verscheen een flauw glimlachje op het gelaat van den referendaris.

— Ik zal uw raad opvolgen zoodra het mogelijk is, Mylord. Gelukkig breekt mijn vacantie spoedig aan. Ik gevoel wel zelf dat ik al teveel van mijn krachten verg!

Op dit oogenblik kwam er een bediende binnen, met een zilveren blad waarop een klein blauw voorwerp lag.

Het was een telegram.

Als magnetisch werden de blikken van

Andrew Ashton naar het blauwe papier getrokken.

Hij deed onwillekeurig een paar stappen naar den bediende toe, die blijkbaar naar iemand zocht en bleef toen weder stilstaan, met trillende lippen en oogen die uit het hoofd schenen te puilen.

Nu had de bediende hem ontdekt en kwam naar hem toe.

Met een snel gebaar gristte Ashton het telegram van het zilveren blad.

Hij wendde zich half naar Raffles en Charles om en mompelde snel een paar woorden ter verontschuldiging.

Daarop scheurde hij het telegram met bevende handen open.

Hij scheen den inhoud als het ware te verslinden.

Raffles en Charles zagen van terzijde dat zijn gelaat doodelijk bleek werd en dat er een krampachtige rilling over liep.

De bediende die op eenige passen eerbiedig was blijven staan, vroeg nu schuchter:

— Is er geen antwoord, Sir?

— Neen, Francis, antwoordde de referendaris nauwelijks hoorbaar.

De bediende verwijderde zich.

Ashton bleef met gebogen hoofd een tijd lang op dezelfde plaats staan.

Hij staarde met een verwezen blik naar een figuur van het kostbare Smyrnatapijt, verfrommelde langzaam het telegram en bracht met een automatische beweging zijn hand naar zijn binnenzak.

Toen hij het telegram had weggeborgen, wendde hij zich tot Raffles.

Zijn gelaat was met een akelige bleekheid overtoegen en zijn stem had bijna allen klank verloren toen hij fluisterde:

— Een treurig familiebericht, Mylord.

Hij wierp een verwilderden blik om zich heen en wreef zich toen met zijn trillende hand over het reeds dunnende haar.

Daarop stak hij Raffles de hand toe.

Toen deze haar drukte voelde hij dat zij klam en ijskoud was.

Ashton verwijderde zich eenige schreden en stond toen weder stil.

Hij haalde zijn portefeuille uit, blijkbaar om er iets in na te zien.

Daarop verwijderde hij zich met slepende schreden.

Bijna niemand in de zaal had het kleine tooneeltje opgemerkt.

Raffles keek Ashton na tot hij door de groote vleugeldeuren verdwenen was.

Toen mompelde hij half binnensmonds:

— Als ik ooit iemand gezien heb die een

ontmoeting met een geestverschijning heeft gehad, dan is het Andrew Ashton. De man zag er toch nooit heel gezond uit, maar hij geleek nu veel op een wandelend lijk. Maar stil eens, wat is dat ?

Raffles wees naar een klein voorwerp dat op eenigen afstand van de beide vrienden op het tapijt lag.

Charles trad er een paar stappen naar toe.

Toen fluisterde hij :

— Het is geloof ik het telegram. Bij het uithalen van zijn portefeuille is alles op den grond gevallen.

— Raap het eens op, Charles, zeide Raffles op ernstigen toon. Ik vermoed dat zich hier een drama afspeelt, waarin Ashton een rol vervult.

Charles ging het verfrommelde telegram oprapen en overhandigde het aan Raffles.

Deze streek het glad en las toen met gedempte stem de volgende woorden voor : „Tot dus verre alle nasporingen vruchteloos, Informatiebureau Salvator.”

— Goede God, wat kan dat beteekenen ? vroeg Charles ongerust.

— Ik geloof dat ik het begrijp, maar toch ben ik nog niet geheel zeker van mijn zaak, antwoordde Raffles, terwijl hij het telegram langzaam weder opvouwde en bij zich stak.

Hij staarde eenigen tijd met de handen op den rug gevouwen door het groote raam naar het gewoel der Oxfordstreet en wendde zich toen plotseling weder om.

— Kom mee, Charles ik kan hier niet langer werkeloos toezien. Ik vrees, dat er in Downingstreet iets zeer ernstigs gebeurd is, waarbij de belangen van ons land gemoeid zijn.

— Hoe kom je daar zoo eensklaps op ?

— Dat zul je wel merken. Kom mee.

De beide vrienden verlieten de groote conversatiezaal.

Zij daalden de prachtige trap af, die naar de reusachtige hall voerde en lieten zich in de vestiaire hun overjassen geven.

Daarop gaven zij den portier van het clubgebouw order een huurauto voor hen aan te roepen, die enkele seconden later voor het trottoir stilhield.

Raffles gaf den chauffeur het adres van het Ministerie van Buitenlandsche Zaken en de beide vrienden stapten in.

Tien minuten later stond de auto voor den hoofdingang van het Ministerie in Downingstreet stil.

Raffles hield den chauffeur aan en trad, gevolgd door Charles op den portier toe, die aanstonds een eerbiedige houding aannam, daar hij Lord William Aberdeen meermalen in gezelschap van den minister het gebouw had

zien binnengaan.

— Moet ik u aandienen, Mylord, zeide hij, terwijl hij als oudgediende het militaire saluut maakte.

— Neen Jozef, dat is niet noodig, antwoordde de Raffles. Ik kom hier slechts om jouzelf eenig inlichtingen te vragen.

— Aan mij, Mylord ? riep de portier verschrikt uit.

— Ja, Jozef, dat verbieden je instructies toch niet ?

— Dat hangt er geheel van af wat gij vraagt, Mylord, antwoordde de portier.

— Nu dan, je kunt zwijgen wanneer je denkt dat je je boekje te buiten gaat, hernam Raffles. Vertel mij dan maar eens eerst, of mijnheer Andrew Ashton je vandaag gepasseerd is, om zijn werk op zijn departement te gaan verrichten.

— Mijnheer Andrew Ashton ? Neen, Mylord, hij is hier vandaag niet geweest. Ik denk dat hij ziek is, want hij heeft nog nooit verzuimd.

— Was hij er gisteren, Jozef ?

— Zeker, Mylord. Hij heeft hier zelfs 'savonds nog gewerkt.

— Tot hoe laat ongeveer ?

— De nachtportier vertelde mij, dat het ruim elf uur is geworden. En nu herinner ik mij dat mijn collega mij zeide, dat mijnheer Ashton er allerellendigst uitzag, toen hij het gebouw verliet, juist als iemand die een zware ziekte onder de leden heeft.

Raffles dacht even na en vervolgde toen :

— Vertel mij eens, Jozef, kreeg mijnheer Ashton hier wel eens danes ?

De portier antwoordde niet dadelijk maar krabde zich achter het oor.

— Ik weet het niet, Mylord, ik geloof werkelijk niet, dat ik daarover iets mag zeggen, mompelde hij.

Raffles deed een stap op hem toe en keek den portier met zijn doordringende grijze oogen strak aan.

— Luister eens, Jozef, ging hij voort. Ik verzeker je dat ik je dat niet vraag uit nieuwsgierigheid, maar alleen omdat ik vrees dat er hier iets ernstigs is voorgevallen. Heb je niets bizonders waargenomen ?

De portier keek Raffles onthutst aan.

Nu gij het mij vraagt, Mylord, moet ik zeggen, dat mijnheer Ashton gedurende de laatste week wel wat vreemd deed. Hij was vroeger de regelmatigheid zelf, maar in de afgelopen week kwam hij herhaaldelijk laat terug, suf, en met slepende voeten het gebouw binnen.

— Maar nu die vrouw, Jozef ? Jij hebt nooit een vrouw bij hem gezien ?

De portier, nu zelf aangestoken door de onrust, die in Raffles' stem klonk, antwoordde :

— Een dag of vier geleden, toen de heeren van het departement naar huis zouden gaan, heb ik een huis of zes hier vandaan aan den overkant een prachtige groote auto zien wachten.....

— Welke kleur had die auto? vroeg Raffles terwijl hij den portier bij den arm greep.

— Donker rood, Mylord!

— Heb je bij toeval het nummer kunnen opnemen?

— Ja Mylord! Het nummer was N. T. 10392!

Raffles kon slechts met moeite een kreet van zegepraal weerhouden. Hij wist zich echter te bedwingen en zeide:

— Ga voort, jongen, wie zat er in die auto?

— Een heel jonge mooie vrouw, mylord, die nu en dan ongeduldig haar hoofd door het portier stak alsof zij iemand verwachtte.

— En wat geschiedde er toen?

— Toen mijnheer Ashton naar buiten kwam, keek hij even rond en liep toen regelrecht op de auto toe. Het portier werd van binnen geopend en hij stapte in!

Raffles balde de vuisten en Charles, die verbaasd naar dit vraaggesprek had geluisterd, hoorde hem mompelen:

— Driewerf vervloekte ezel — als hij niet erger was!

Toen vroeg hij luid:

— En daarna?

— Daarna is zij nog eens hier geweest!

— Wanneer was dat?

— Gisteravond!

— Hoe laat kwam zij?

— Omstreeks halfacht — een paar minuten voor ik zou weggaan om mijn taak aan den nachtportier over te dragen.

— Gij weet dus niet wanneer zij vertrokken is?

— Jawel, mylord, dat heeft mijn collega mij meegedeeld. Het was ongeveer half elf!

— Hebt gij haar herkend?

— Dat was onmogelijk, mylord, zij was zwaar gesluiert!

— Maar uw collega dan?

— Die wel! Die is haar op de trap tegengekomen, en voor ij gelegenheid had haar sluiert voor het gelaat te doen, had hij haar trekken kunnen waarnemen.

Raffles slaakte een zucht van verlichting.

Toen stak hij de hand in het vestzakje, nam er een halven souverain uit en drukte het den portier in de hand.

— Ik dank je voor je inlichting, Jozef. Je hebt niet alleen mij een grooten dienst bewezen maar wie weet... neen, ik mag je nu niet meer zeggen! Kom! mijnheer Brand, zoo wendde hij zich tot Charles.

De beide vrienden stapten weder in de auto, nadat Raffles en chauffeur het adres van de villa had opgegeven.

Een kwartier later stond de auto weder stil.

Raffles en Charles stapten uit en wilden binnengaan, toen Raffles plotseling weder stilstond.

— Roep de auto weder terug, Charles, verzocht hij.

De jonge man snelde naar het hek en floot schel op twee vingers, waarop de huurauto weder stilhield, die juist was weggereden.

De chauffeur keek om en Charles wenkte hem terug te keeren.

Raffles was op zijn beurt de stoep weder afgedaald en het hek uitgekomen.

— Waar wil je heen? vroeg Charles verbaasd.

— Naar de woning van Andrew Ashton, antwoordde Raffles.

Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn en nam er een klein naamregistertje uit, waarop een groot aantal adressen stonden.

— Grosvenorstreet 97, riep hij den chauffeur toe.

De beide vrienden stapten in de auto die aanstonds wegreed.

— Wat wil je bij hem doen, vroeg Charles verwonderd.

— Hij moet mij zeggen dat hij niet ziek is, want wij hebben hem nauwelijks een uur geleden in de conversatiezaal van de Club gezien! Welnu, als hij dan niet ziek is, waarom is hij dan niet op zijn departement? Wat deed die vrouw gisteren bij hem? Waarom is zij eerder weggegaan dan hij zelf? Op al die vragen wil ik antwoord hebben, want ik ben er vast van overtuigd dat hij het slachtoffer is geworden van een aanslag!

— Zou men hem bestolen hebben, riep Charles uit.

— Niet hem alleen — het geheele land! Ik durf er een eed op te doen dat de vrouw die gisteravond op zijn departement kwam daar een zeer kostbaar stuk gestolen heeft, hetwelk zij zoo spoedig mogelijk door haar medeplichtige heeft laten fotografeeren. Ik wil hier omtrent zekerheid hebben. Het telegram wijst er trouwens op dat mijn veronderstelling niet zoo gewaagd is!

— Je hebt gelijk, Edward, riep Charles verschrikt uit. Het is zeer wel mogelijk dat de zaak zich zoo heeft toegedaan!

— Ik zal hem zeggen wat ik ontdekt heb, hernam Raffles en hem aanbieden om hem te helpen — als het tenminste nog niet te laat is!

Een half uur later stond de auto stil voor de deur van een fraai groot huis in de Grosvenorstreet.

— Blijf even wachten, zeide Raffles, terwijl hij uitstapte. Ik kan in tien minuten weder terug zijn en misschien hebben wij de auto nog noodig.

Hij stapte uit en Charles zag hoe hij vlug de stoep op liep en aanbelde.

Het duurde tamelijk lang voor de deur werd geopend.

Toen werd het gelaat van een oude dame in een zwarte japon gekleed, zichtbaar.

Charles zag, hoe Raffles zijn hoed lichtte en eenige woorden met de oude dame sprak.

Hij begreep niet waarom Raffles niet binnentrad en waarom de oude dame een zakdoek te

voorschijn haalde en haar tranen afwischte.

Eenige oogenblikken later ging de deur weer dicht en Raffles keerde terug.

Zijn gelaat was zeer bleek en zijn lippen waren dicht opeen geknepen.

Hij riep den chauffeur toe :

— Ik moet je nog eenigen tijd houden vriend, maar er staat een goede fooi te wachten ! Naar de Cromwellstreet !

Daarop opende hij het portier weder en nam naast Charles plaats.

— Wat is er toch, vroeg de jonge man ongerust. Je ziet er zoo ernstig uit. Heb je Andrew Ashton niet te spreken kunnen krijgen ?

— Andrew Ashton heeft een half uur geleden een einde aan zijn leven gemaakt !

**Wilt U Uw vriend of U zelven
een welkom geschenk geven, koopt dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100**

HOOFDSTUK IV.

DE CHAUFFEUR.

Charles liet een kreet van schrik hooren.

— Dat is verschrikkelijk, riep hij uit. Dan moet het wel geweest zijn, zooals je veronderstelde!

— Er valt niet aan te twifelen, hernam Raffles op somberen toon. Die vrouw is ongetwijfeld een spion geweest voor de een of andere buitenlandsche regeering, die kennis met hem heeft aangeknoopt en hem in haar netten heeft weten te verlokken! Het was in geheel Londen bekend dat Ashton zeer gevoelig was voor vrouwelijk schoon. Zij heeft hem zeker gisteravond het kostbare stuk weten te ontfutselen en toen hij de diefstal bemerkte, was het te laat!

— Maar zou hij dan volstrekt niet weten wie zij is?

Raffles haalde de schouders op.

— Het spreekt van zelf dat zij een gefingeerden naam heeft opgegeven. Dergelijke vrouwelijke spionnen spreken meestal eenige talen vloeiend en zonder eenig accent.

— Zou hij niet weten waar zij woonde?

— Ook dat komt mij heel onwaarschijnlijk voor! Het is overigens zeer goed mogelijk dat zij hem wel een adres heeft opgegeven, maar dit aanstonds verlaten heeft nadat zij het document had geroofd.

— Maar die chauffeur?

— Die is zonder eenigen twijfel in het komplot! Al zal hij het natuurlijk tot het laatste oogenblik ontkennen!

— Waarom laten wij hem niet aanstonds arresteeren, riep Charles woedend.

— O o! zoo ver zijn wij nog niet! antwoordde Raffles kalm. Met dergelijke menschen die waarschijnlijk wel voor heetere vuren gestaan hebben, moet men zeer voorzichtig te werk gaan! Wij moeten hier vooral list gebruiken. Want als het document het land uit is zal het zeer moeilijk nog te achterhalen zijn.

— Maar waarom hebben zij het gefotografeerd vroeg Charles.

— Denkelijk omdat zij het oorspronkelijke stuk weder op zijn plaats hoopten te brengen, voor de diefstal bemerkt werd. Dan zou een buitenlandsche staat kennis dragen van een of ander verdrag dat wij met een anderen staat hadden gesloten, zonder dat wij daar het minste vermoeden van zouden hebben en dat is nog veel gevaarlijker dan wanneer zulk een stuk openlijk gestolen wordt. In dit opzicht echter moet het plan van de spionnen als mislukt worden beschouwd, want ik hoor van de huis-

houdster van den armen Ashton, dat hij een brief heeft achtergelaten aan den minister van Buitenlandsche Zaken, die dezen onmiddellijk moest worden ter hand gesteld!

— Dus de minister weet op het oogenblik van den diefstal af? vroeg Charles.

— Dat vermoed ik tenminste!

— Maar dan heeft hij ongetwijfeld aanstonds zijn beste geheime agenten aan het werk gezet!

— Dat spreekt van zelf! antwoordde Raffles glimlachend. Daar die agenten echter niet weten wat wij ontdekt hebben, en voorloopig geheel in het duister moeten rondtasten hebben wij zeer veel boven hen voor en zal onze hulp hun van groot nut kunnen zijn.

— Wat ben je nu voornemens te doen?

— Allereerst gaan wij naar huis en geven Henderson de noodige bevelen. Met een ongelukkige huurauto kan ik niet veel uitrichten! Vervolgens begeben wij ons naar sir Roger Clutterbuck!

— Wil je hem in het geheim nemen? riep Charles uit.

— Als ik het er buiten kan stellen, zeker niet! Ik moet echter eenige zaken omtrent zijn chauffeur weten, dat gaat niet anders. Als wij dien kerel eenmaal in handen hebben, zijn wij al heel wat verder!

Op dit oogenblik hield de auto weder stil voor het vergulde hek van de villa in Cromwellstreet.

Raffles betaalde den chauffeur, gaf den man een ruime fooi en zond hem weg.

Terwijl zij de vestibule doorliepen, vroeg Raffles:

— Je stelt immers ook belang in politiek?

— Dat doe ik zeker!

— We houden er een verzameling knipsels op na?

— Natuurlijk, al sedert eenige jaren!

— Uitstekend, dan zullen wij eerst even zien of die ons geen leidraad aan de hand doen!

Zoodra zij de groote bibliotheekzaal bereikt hadden, opende Charles een groote kast waaruit hij een dik boek vol courantenknipsels nam, terwijl Raffles door middel van de huistelefoon Henderson den chauffeur waarschuwde en hem beval met een van de snelste renwagens voor te komen.

— Wat moet ik opzoeken? vroeg Charles.

— Zie eens of er in het Engelsche of Fransche parlement in den laatsten tijd geen toespelingen zijn gemaakt omtrent een of andere politieke overeenkomst? Ik ga intusschen een en ander

in orde maken voor onze kleine onderneming.

Raffles verliet het vertrek en Charles begon vol ijver in zijn register te snuffelen.

Juist toen deze weder binnenkwam, slaakte hij een kreet van voldoening.

— Heb je iets gevonden, vroeg Raffles.

— Dat geloof ik wel! Luister maar eens! Eenige maanden geleden heeft de minister van Buitenlandsche Zaken tijdens de begrootingsdebatten tamelijk duidelijk gezinspeeld op een overeenkomst „met een der continentale mogendheden,” dat kan dus Frankrijk of Italië, zijn, mogelijk ook België?

— Dan weten wij wat wij weten willen, hernam Raffles. De Duitsche regeering of misschien de Oostenrijksche heeft het verslag over die debatten natuurlijk ook gelezen en met haar befaamde voortvarendheid heeft zij aanstonds geoordeeld dat het voor haar van het grootste gewicht kon zijn den inhoud van die geheime overeenkomst te leeren kennen. Klap je register maar weder dicht, want wat wij nu te doen hebben beweegt zich minder op het gebied der krantenknipsels, dan wel op dat van den wapenhandel.

Charles zette het register weder in de kast en riep uit:

— Ik ben gereed en geheel tot je dienst. Wij moeten tot iederen prijs verhinderen dat de spionnen de fotografie van het geheime verdrag buiten ons land brengen! Misschien hebben zij dat al gedaan!

Raffles schudde het hoofd.

— Dat geloof ik haast niet! Zij zullen natuurlijk hier de platen willen ontwikkelen en bovendien het oorspronkelijke verdrag weder op zijn plaats terugbrengen, en dat is iets wat men niet in enkele uren kan volbrengen maar toch — wij zullen zeer snel moeten handelen!

Op dit oogenblik werd aan de deur geklopt. Gaston de kamerbediende trad binnen.

— De auto staat gereed mylord, zeide hij.

— Het is goed, Gaston!

De beide vrienden verlieten de bibliotheek en begaven zich naar hun slaapkamer waar zij zich van hun revolvers voorzagen.

Vervolgens verlieten zij de villa.

Voor het hek stond een groote grijsgelakte en zeer snelle auto.

De motor gromde met ingehouden kracht.

Henderson de chauffeur stond bij een der portieren.

Raffles trad op hem toe en vroeg zachtjes:

— Je hebt je gewapend, Henderson?

— Ik kan het tegen een halve compagnie opnemen, mylord, antwoordde de chauffeur trots.

— Des te beter, Henderson, hernam Raffles

glimlachend.

— Waar moet ik u heenbrengen, Mylord?

— Eerst weder naar het huis van sir Clutterbuck, daarna zullen wij wel verder zien.

De beide vrienden stapten in.

Henderson sloot het portier en nam achter het groote stuurwiel plaats.

Spoedig had de auto Pentonville Road weder bereikt.

Voor zij stil hield vroeg Raffles:

— Zie je wel, hoe verbazend slim die spionnen zijn?

— Hoe zoo?

— Wel, je hebt mij zelf gisternacht gezegd, dat Albion Grove in een der hoogst gelegen wijken van Londen te vinden is. Het huis van Clutterbuck ligt veel lager. Welnu — het was dus voor den chauffeur zeer gemakkelijk van hier de groene lichtsignalen te zien. Ik denk zelfs dat men met behulp van een kijker van hier het venster zou kunnen zien, waaruit in den afgelopen nacht de zonderlinge rookwolk opsteeg die voor den armen Ashton de dood beteekende!

— Wel zeker, dat kan best! riep Charles uit.

De auto was nu nog eenige meters van het huis van den pas gealden koffiehandelaar verwijderd.

Reeds stak Raffles de hand uit om het portier te openen, toen hij haar plotseling weder terugtrok.

Snel boog hij zich voorover en bracht den mond aan de trompet van de spreekbuis, waarvan het andere einde dicht bij het hoofd van den chauffeur uitmondde.

— Stop, Henderson, beval hij.

Nog bijna terwijl hij sprak stond de wagen stil.

— Wat doe je? vroeg Charles verbaasd.

— Het toeval is ons gunstig, beste Charles. De chauffeur van Clutterbuck — Russell is zijn naam — verlaat daar juist het huis!

— Is het die man met zijn zwarte haren en zijn glad geschoren gezicht?

— Ja juist!

— Het is in het geheel geen Engelsch type!

— Niet waar? Dat is mij ook aanstonds opgevallen!

Hij boog zich weder over de spreekbuis en zeide:

— Zie je dien man daar ginds op het rechtsche trottoir, in die groene chauffeursuniform, Henderson?

Henderson scheen even te zoeken en knikte toen haastig.

— Mooi zoo! volg hem dan op eenigen afstand en verlies hem vooral niet uit het oog!

Weer knikte de chauffeur.

De auto zette zich weder in beweging.

Raffles liet zich achterover vallen.

— Het verheugt mij, dat wij er Clutterbuck niet behoeven in te halen! zeide hij tevreden. Bij dergelijke zaken is het gewenscht, dat er zoo weinig mogelijk personen in betrokken worden. Je kunt er gerust van opan, dat de inhoud van het geheime verdrag tot dusverre slechts bij vier of hoogstens zes menschen bekend is, waaronder dan nog twee staatshoofden zijn!

— Dat is toch eigenlijk zeer verkeerd, Edward!

— Zonder twijfel! Er zal ook nog wel eens een tijd aanbreken, waarin dergelijke geheime verdragen onbestaanbaar zullen worden geacht, en dat er alleen in het volle parlement over zulke overeenkomsten beslist wordt. Maar zoover zijn wij helaas nog niet en laten wij nu maar eens op dien vriend daar voor ons letten!

Russell de chauffeur van sir Roger Clutterbuck, scheen zich geen gevaar bewust te zijn.

Hij liep haastig voort en volgde de Pentonville Road gedurende bijna een kwartier.

Toen sloeg hij een tamelijk breede zijstraat in.

Henderson sloop hem als het ware na, evenals een kat het een muis doet.

— Hier woont hij zeker ergens, merkte Charles op.

— Dat geloof ik niet! Ik meen te hebben begrepen, dat hij bij zijn meester binnenshuis woont! Het is echter best mogelijk, dat die vrouw in de straat woont, want het is voor hen van belang, dat zij steeds zoo dicht mogelijk in elkanders nabijheid zijn!

Eindelijk stond Russell stil.

Hij scheen een sleutel te voorschijn te halen, waarmede hij de huisdeur opende van een vrij groot huis.

De auto was aan de overzijde van de straat gaan rijden, zoodat de inzittenden duidelijk hadden kunnen zien, waar de chauffeur binnen ging.

De groote wagen stond stil.

Raffles en Charles stapten uit.

Rijd nog een huis of tien verder, Henderson, zeide Raffles snel, zoodat de kerel geen argwaan krijgt!

— Moet ik u dan niet helpen, mylord?

— Dat zal wel niet noodig zijn, Henderson, antwoordde Raffles glimlachend. Wij kunnen het misschien wel alleen af

Terwijl de auto verder reed belde Raffles aan.

De deur werd geopend door een net dienstmeisje.

Om haar tong wat los te maken, diepte Raffles een goudstukje uit zijn vestzakje op en hield haar dat voor den neus.

— Meisjelief, begon hij vriendelijk, je lief

gezichtje wijst op groote schranderheid. Ik hoop dat ik mij daar niet in bedrieg!

Het dienstmeisje streek verlegen en verbaasd over haar boezelaar.

Maar tevens wierp zij een begeerigen blik op het goudstuk!

Raffles liet het geldstuk in den zak van den helderen witten boezelaar glijden en zeide toen:

— We zullen je verstand eens op de proef stellen. Woont hier in dit huis een chauffeur?

Het dienstmeisje schudde ontkennend het hoofd.

— Wonen doet hij hier niet, mijnheer, maar hij komt hier vaak om zijn zuster te bezoeken!

— Zijn zuster? Ei, ei! Is die zuster mooi?

— Ja, mijnheer, dat geloof ik wel — maar meestal is zij gesluiert!

— Zoo, zoo. — woont zij hier al lang?

— Pas een week!

— Is zij nu thuis?

— Neen, mijnheer.

— Is zij lang geleden uitgegaan?

— Een paar uren geleden!

— Hoe kan haar broeder dan in haar woning komen?

— Hij heeft ook een sleutel, mijnheer, antwoordde het dienstmeisje eenigszins verbaasd over de wending die het gesprek nam.

— Ik wist wel, dat ik mij omtrent de uitdrukking van je gezicht niet bedrogen had, hernam Raffles glimlachend. Je bent werkelijk heel schrande!

Er kwam een nieuw goudstuk te voorschijn, dat den weg van het eerste volgde.

Het dienstmeisje bloosde van vreugde.

— Nu heb ik je nog maar één vraag te stellen, hernam Raffles. Ik wilde namelijk gaarne weten waar zich de woning van de zuster van mijn vriend den chauffeur bevindt.

— Op de derde verdieping, mijnheer, de tweede deur aan uw rechterhand in de gang links van het portaal.

— Derde verdieping — tweede deur rechts van de linksche gang, herhaalde Raffles. Nu heb ik je nog een ding te zeggen. We zijn bloedverwanten van mijnheer Russell die juist uit Amerika zijn aangekomen en hem willen verrassen. Als hij dus terugkomt voor wij weg zijn, mag je volstrekt niet zeggen dat wij hier zijn. Begrepen?

— Ik zou liever mijn tong afbijten, mijnheer, antwoordde het dienstmeisje haastig, dat blijkbaar in de overtuiging was, dat zij te doen had met een paar schatrijke Yankees.

De beide mannen knikten het dienstmeisje vriendelijk toe en begonnen de trap op te klimmen.

Op de derde verdieping stonden zij stil.

Er liet zich hier geen geluid hooren.

Op hun toenen slopen zij de gang in.

Voor de tweede deur rechts stonden zij stil.

Beiden hadden hun revolvers ter hand genomen.

Raffles bukte zich en wierp een blik door het sleutelgat, of liever gezegd, hij trachtte dit te doen, doch het was niet mogelijk, daar de sleutel van binnen op het slot stak.

Een oogenblik bedacht hij zich.

Toen beval hij Charles met een wenk zich zoo dicht mogelijk naast de deur tegen den muur te drukken.

Vervolgens keerde hij op zijn schreden terug, liep eenige treden de trap af en keerde toen weder naar de deur terug, maar thans zoo, dat men daar binnen zijn nadering moest vernemen.

Hij stond stil, kuchte even, klopte toen bescheiden aan en zei met een hoog stemmetje, dat hij zoeven van het dienstmeisje gehoord had :

— Mijnheer Russell hier is een briefje voor u, waarop dadelijk moet antwoord worden gegeven.

Binnen in de kamer werd een stoel verschoven.

Daarop werd een sleutel in het slot omgedraaid en de deur werd geopend.

— Geef hier, bromde de chauffeur, terwijl hij zijn hand door de deurkier stak.

Maar het volgende oogenblik wilde hij de deur met een kreet van woede weder dicht werpen.

In plaats van het dienstmeisje zag hij op de gang een gedaante staan, die allesbehalve op een vrouw geleek !

De spion had echter met een sterke tegenpartij te doen.

De twee mannen wierpen zich tegen de deur en stonden het volgende oogenblik in het vertrek!

Russell stiet een vloek uit in het zuiverste Duitsch, dat men denken kan !

Hij staarde woest om zich heen, als een wild dier, dat in een val geloopt is.

Een oogenblik viel zijn oog op het venster, maar hij scheen te begrijpen, dat ontsnapping onmogelijk was.

Toen gleed zijn hand naar zijn revolverzak. Maar Raffles was hem voor.

Hij boorde hem den loop van zijn eigen revolver in de zijde en beval op korten toon :

— Beweeg u niet, want ik zou u neerschieten als een hond !

Daarop wendde hij zich tot Charles en zeide :

— Bind hem en neem hem eerst zijn wapens af !

Charles trad op den Duitschertoeendoorzocht met weergalooze snelheid zijn zakken.

Hij haalde er een Browning, een vlijmscherp geslepen dolkmes, een zaklantaarn, een goede kaart van Londen, een spoorweggids en een aantal dicht beschreven vellen papier uit.

Het waren blijkbaar instructies voor den spion.

Raffles had vol spanning toegekeken.

— Is dat alles ? vroeg hij.

— Dat is alles ! antwoordde Charles.

— Bind hem dan !

Charles trad op het raam toe, sneed een stuk van het dikke gordijnkoord af en bond hiermede de handen van den spion op diens rug bijeen.

— Zijn voeten ook, beval Raffles.

Charles dwong Russell te gaan zitten en bond daarop zijn beenen even boven de enkels bijeen.

— Knevel hem nu ! ging Raffles voort.

Ook dit was spoedig gedaan.

De spion kon niet meer aan vluchten denken en ook geen alarm maken, hetgeen hij trouwens uit zich zelf wel niet zou hebben gedaan.

Raffles wierp den man een koelen blik toe.

— Ik heb gemerkt dat gij een Duitscher zijt, en dat doet mij bijna genoegen, want ik zou het vreeselijk hebben gevonden, als een mijner landgenooten zich had schuldig gemaakt aan het feit, waarvoor ik thans in de noodzakelijkheid ben geweest, u machteloos te maken !

Hij trad op zijn gevangene toe, maakte snel diens kleederen open en zocht op zijn borst naar de gestolen papieren.

— Niets te vinden ! bromde hij toen. Zouden ze al teruggebracht zijn ? Kom, wij zullen de kamer eens doorzoeken !

Na de deur weder te hebben gesloten, begonnen de twee mannen de kamer met zorg te onderzoeken — tevergeefs evenwel.

Er was niets te vinden !

De spion volgde al hun bewegingen met een spottende, hoonende uitdrukking in zijn zwarte oogen, welke Charles nu en dan lust deed gevoelen den kerel neer te slaan.

— Het is vergeefsche moeite, Charles, zeide Raffles ten slotte. Het is duidelijk, dat de kerel hier niets heeft ! Zijn medeplichtige zal de stukken onder haar berusting hebben. Maar stil eens ! Ik geloof, dat ik voetstappen hoor ! Verberg je achter het gordijn ! Ik zal haar wel open doen !

Charles volgde het bevel op.

Het volgende oogenblik was hij achter het dikke gordijn voor een der ramen verdwenen.

Raffles overtuigde zich nog eens snel, dat de doek voor den mond van den spion stevig bevestigd was en dat hij handen noch voeten kon bewegen en nam toen naast de deur plaats, die hem moest verbergen totdat de vrouw zou zijn binnentreden.

De voetstappen kwamen nader.

Raffles begreep, dat het volgende oogenblik beslissend zou zijn.

Als een tijger die zijn prooi beloert, stond hij onbeweeglijk achter de deur.

De voetstappen waren nu op de trap die naar de derde verdieping voerde.

Plotseling klonk er een luid geraas.

— Raffles keek om.

Een vloek ontsnapte hem!

De spion had zich zoover met stoel en al vooruit weten te bewegen, dat hij met zijn voeten de tafel kon bereiken, welke hij met een krachtigen schop had omgeworpen, blijkbaar met het doel, zijn naderende medeplichtige te waarschuwen!

Inderdaad — onmiddellijk hielden de voetstappen op!

De volgende seconde verwijderden zij zich weder met groote snelheid!

— Vervloekt! schreeuwde Raffles. Het wijf zal ons nog ontkomen! Kom mede, Charles!

— En die schurk hier?

— Hij zal niet wegloopen! Ik zal zoo spoedig mogelijk de politie waarschuwen!

De beide vrienden stormden het vertrek uit.

Zoo snel zij konden, vlogen zij de trappen af.

Beneden hen klonken zeer vlugge voetstappen.

Zij waren zonder twijfel afkomstig van de vrouwelijke spion, die terecht begrepen had, met een door jarenlange praktijk geoefend instinct, dat er in het vertrek van haren medeplichtige iets niet in orde was.

Daar hoorden zij hoe de straatdeur werd geopend en dadelijk daarop met een harden slag weder dichtviel!

Zij bereikten de vestibule, juist toen het dienstmeisje van zoeven met een verschrikt gezicht te voorschijn kwam.

— Is de zuster van Russell hier zoeven binnengekomen? vroeg Raffles haar haastig.

— Ja, mijnheer — geen minuut geleden! Maar ik geloof, dat zij reeds weder vertrokken!

— Luister dan goed naar wat ik je zeg! Die Russell is een spion van de Deutsche regeering! Hij ligt boven gebonden in zijn kamer! Waarschuw telefonisch de politie, opdat zij hem komt halen! Noem daarbij den naam van Lord William Aberdeen! Wij hebben geen tijd! Wij moeten die vrouw achterna! Zij is geen tien seconden de deur uit!

Zonder verder acht te slaan op de verschrikte kreten van het diensmeisje, vlogen de twee mannen e deur uit.

Zij zagen juist, hoe de spionne een dertigtal meter verder in een auto stapte die vlug wegreed.

Raffles liet een triomfantelijk lachje hooren.

— Het is maar een huurauto, riep hij uit. Zij kan ons nu niet meer ontsnappen. Wij hebben gelukkig een renwagen. Vooruit Charles! Op jacht! Het geldt het belang van ons land.

De beide mannen stormden naar de auto, die hen wachtte.

Henderson had zijn post achter het stuurwiel niet verlaten.

— Die huurauto achterna, Henderson, riep Raffles hem toe. Wij moeten haar over tien minuten hebben ingehaald.

— Met gemak, Mylord, antwoordde de brave chauffeur.

De auto begon de achtervolging, en het bleek al spoedig, dat de huurauto het binnen tien minuten zou hebben afgelegd tegen den veel snelleren renwagen.

Maar zij hadden nauwelijks een kilometer afgelegd, of de twee mannen voelden, dat de wagen langzamer begon te loopen.

— Wat is er aan de hand, Henderson? vroeg Raffles ongerust door de spreekbuis.

Henderson maakte een wanhopig gebaar.

Het volgende oogenblik had hij de auto tot staan gebracht.

Hij stapte af, liep snel om den wagen heen en kwam toen het portier met een verschrikt gezicht openrukken.

— Er is een band leeggelopen, Mylord, riep hij uit.

— Alle duivels. Dat moet die vrouw gedaan hebben. Zij zal wel begrepen hebben, dat die snelle wagen daar niet bij toeval stond. Duurt het lang om den reserve band aan te brengen, Henderson?

— Minstens zeven minuten, Mylord.

Raffles balde de vuisten.

— Dat karonje. Dan verliezen wij de auto uit het oog. Zie daar slaat zij reeds een hoek om.

Maar Raffles was er den man niet naar, om doelloos te klagen over dingen die niet ongedaan waren te maken.

— Breng zoo spoedig als je kunt het reservewiel aan, Henderson, beval hij. Wij zijn hier in de buurt van een telegraafkantoor, geloof ik.

— Wat wil je daar doen? vroeg Charles.

— Naar alle stations van Londen telegrafeeren, voor het geval de vrouw de hoofdstad per trein mocht willen verlaten. Wacht mij hier en help Henderson een handje, ik ben aanstonds terug.

Raffles snelde weg en Henderson en Charles begonnen zoo spoedig zij konden den nu geheel lediggelopen band van de velg te nemen en te vervangen door den reserveband.

Juist toen zij hier mede gereed waren, kwam Raffles weder terug.

— Heb je getelefoneerd? vroeg Charles.
 — Ja, alle stations zijn nu gewaarschuwd. Aan de loketten zal nauwkeurig worden acht geslagen op alle reizigers. Die maar eenigszins verdacht zijn, zullen worden aangehouden.
 — Heb je gezegd om welke zaak het ging?
 — In groote trekken tenminste. Dat was

onvermijdelijk. Is de wagen weer bruikbaar?

— Ja, mylord, antwoordde Henderson.
 — Ingestapt dan en rijd zoo snel je kunt naar Downingstreet, Henderson. Wij moeten den minister van buitenlandsche zaken van alles op de hoogte brengen.

◆

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten!

◆

HOOFDSTUK V.

DE JACHT OP DE SPIONNE BEGINT.

Met groote vaart vloog de auto door Londen om ten slotte stil te staan voor de groote deur van het Ministerie van Buitenlandsche Zaken.

Raffles sprong uit de auto en zeide:

— Wacht hier maar op mij, Charles. Ik zal niet zoo lang wegblijven.

Daarop trad hij het groote gebouw binnen en gaf zijn visitekaartje aan den portier.

— Is de Minister van Buitenlandsche Zaken op zijn departement? vroeg hij.

— Jawel, Mylord.

— Vraag Zijne Excellentie dan of ik hem eenige oogenblikken kan spreken over een zeer gewichtige zaak, die geen uitstel kan dulden.

De portier gaf het kaartje aan een bode en verzocht Raffles den man te volgen.

Deze bracht hem naar een groote wachtkamer en verzocht hem eenige oogenblikken te wachten.

Enkele oogenblikken later stond Raffles tegenover den minister.

Deze had het kaartje nog in de hand dat hem zooeven was gegeven en de licht grijze oogen in het scherp geteekende gelaat drukten verbazing uit.

Hij verzocht zijn bezoeker plaats te nemen en ging zelf voor zijn groot schrijfbureau zitten, dat met een grooten stapel papier bedekt was.

— Mag ik weten wat u tot mij voert, vroeg

de Minister. Gij zeide dat het een ernstige zaak was?

— Een zeer ernstige zaak, Excellentie! Misschien is het belang van ons land er bij betrokken.

— Wat zegt gij daar! riep de Minister verschrikt uit. Deel het mij onmiddellijk mede wat ik u verzoeken mag.

— De dood van Andrew Ashton is u zeker ter oore gekomen?

— Het treurig geval is mij een uur geleden medegedeeld, Mylord.

— Hebt gij eenige reden om te vermoeden wat hem tot die daad kan hebben gebracht, Excellentie?

— Volstrekt niet, Mylord.

— Dan zal ik het u zeggen. Ashton heeft in een aanval van wanhoop zelfmoord gepleegd, omdat hij zich heeft laten verstrikken in de netten van een vrouwelijke spion, die hem gisteravond een verdrag heeft weten te ontfutselen, hetwelk ons land waarschijnlijk onlangs met een der Mogendheden van het vaste land heeft gesloten.

De minister was half uit zijn stoel opgestaan en keek Raffles met verschrikte oogen aan.

— Dat zou zeer noodlottig zijn, zeide hij toen op heeschen toon. Ik behoef er tegenover een

man zooals gij zijt geen geheim van te maken, dat wij inderdaad niet lang geleden een tractaat hebben gesloten met een continentale mogendheid. Aan Ashton was de taak toevertrouwd van dat verdrag een afschrift te maken. En gij zegt dat het gestolen zou zijn ?

— Ik kan er helaas niet aan twifelen, Excellentie !

— Maar hoe weet gij dat, waarom denkt gij dat ?

— Dat zal ik u zeggen, Excellentie.

En nu deelde Raffles in korte woorden mede, wat hij ontdekt had en wat hij reeds had gedaan om de dieven van het geheime tractaat in handen te krijgen.

Toen hij gereed was stond de minister op, kwam naar hem toe en drukte hem krachtig de hand.

— Gij hebt u als een waar Engelschman gedragen, Mylord, en het land is u veel verplicht.

Raffles hief afwerend de hand op.

— Het land is mij nog niets verplicht, Excellentie, want mijn pogingen zijn gefaald. Ik vraag u echter verlof met en naast de politie te mogen medewerken om te trachten de dievegge nog in te halen.

— Van ganscher harte, Mylord, riep de Minister uit. Zeg mij slechts wat het beste is, want ik wil u wel bekennen dat ik op het oogenblik mijn zenuwen geen baas ben. Het is een vreeselijke slag.

Raffles dacht even na en zeide toen :

— Ik zal mij allereerst wel willen overtuigen of het verdrag inderdaad uit den lessenaar van den ongelukkigen Ashton verdwenen is.

— Niets is gemakkelijker, Mylord, hernam de Minister. Wees zoo goed mij te volgen.

Deze ging Raffles door eenige breede gangen voor naar een tamelijk groot vertrek.

— Dit was de werkkamer van Andrew Ashton, zeide de minister. Daar ginds staat zijn lessenaar.

Raffles trad op het meubel toe.

Hij klapte het blad op en keek den Minister verwonderd aan.

— Open ! riep hij uit.

— Dan moet het wel gestolen zijn, zeide de minister op gedempten toon. Ashton was steeds gewend zijn schijftafel af te sluiten voor hij heen ging.

Raffles onderzocht verschillende laden en haalde ten slotte een gele enveloppe te voorschijn die met een lakzegel gesloten was.

— Is dit het verdrag misschien, terwijl hij de enveloppe omhoog hield.

— Ja, riep de minister opgewonden uit. Dat is het stuk.

— Mag ik het even zien ? vroeg Raffles.

— Den inhoud ? vroeg de Minister eenigszins ongerust.

— Neen, Uwe Excellentie, dat is niet noodig, hernam Raffles. Ik wil mij alleen overtuigen of de enveloppe ongeschonden is.

— Ga uw gang, riep de Minister uit.

Raffles onderwierp de enveloppe gedurende eenige oogenblikken aan een grondig onderzoek en zeide toen :

— Er valt niet aan te twifelen, deze enveloppe is opengemaakt en later door een bekwame hand weder gesloten.

De Minister uitte een kreet van schrik.

— Maar dan is alles verloren, Mylord, riep hij uit.

— Er is niets verloren, tenzij de dieven ongemoeid Duitschland kunnen bereiken.

— Maar als zij het stuk gefotografeerd hebben, Mylord, dan hebben zij toch ook van den inhoud kennis moeten nemen.

— Daar ben ik niet bevreesd voor, Excellentie. De spionnen hebben natuurlijk zeer snel moeten werken als zij wilden dat hun daden ongemerkt bleven. Men leest zulk een groot verdrag maar niet zoo spoedig door. Daar zijn eenige uren mede gemoeid, en als men het gelezen heeft, dan weet men niet meer wat er instaat. Als het niet te veel moeite kost zou ik wel eens willen weten op welke manier het verdrag weder op zijn plaats is gelegd.

— Dat is gemakkelijk na te gaan, Mylord, zeide de minister.

Hij drukte op een electrischen schelknop en even later trad er diep buigend een bode binnen.

— Hudson, zeide de minister, is hier vandaag iemand in dat vertrek geweest ?

De bode dacht even na en antwoordde toen :

— Niemand anders dan de electricien, Excellentie.

— Mag ik een vraag stellen, Excellentie ? vroeg Raffles haastig.

— Ga uw gang, Mylord, antwoordde de staatsman.

Raffles wendde zich tot den bode en vroeg :

— Hoe zag die electricien er uit ?

— Heel jong en heel knap, Mylord, antwoordde de bode. Hij had een fijn en bleek gezicht.

— Hebt gij niet op den vorm van zijn handen en voeten gelet ?

— Die waren bijzonder klein.

— Dat verwondert mij niet, hernam Raffles droog, want de electricien was een vrouw.

— Een vrouw ? mompelde de bode verslagen. Ja, nu gij het zegt, Mylord, het is niet onmogelijk !

— Hoe lang is die electricien hier geweest ? vervolgde Raffles.

— Hoogstens een kwartier.

— Heeft hij onder toezicht gewerkt ?

— Ik ben bijna voortdurend in de kamer geweest om toezicht op hem te houden, Mylord.

— Bijna, dus niet altijd ?

— Ik werd aan de telefoon geroepen, maar ik ben zeker niet drie minuten weg geweest.

— Kent gij degenen die u heeft opgebeld ?

— Neen, Mylord.

— Betrof het een belangrijke zaak ?

— In het geheel niet; het was voor een onbeteekenend iets.

— Het is duidelijk, zoo wendde Raffles zich met gedempte stem tot den minister. Wij hebben hier te doen met een wel overlegd complot. Gedurende den tijd, waarop de bode aan de telefoon stond, heeft de zoogenaamde electricien het verdrag weder op zijn plaats gelegd, maar waarschijnlijk is onze vriend hier eerder teruggekomen dan de spionne het verwachtte, zoodat zij geen tijd vond de schrijftafel weder op slot te doen.

— Hoe kwam je er eigenlijk toe, Hudson, om dien electricien hier te laten ? riep de Minister toornig uit.

— Wel, Uwe Excellentie, hakkelde den man, hij kwam namens de firma die steeds onze leidingen naziet en liet mij zijn werkkaart zien.

Nu kwam Raffles tusschen beiden.

— — Ik geloof niet dat den bode hier blaam kan treffen, Excellentie, zeide hij zachtjes tot den minister. De Duitschers kunnen er prat op gaan, dat zij een leger spionnen hebben, die voortreffelijk geoefend zijn en voor wie ondernemingen als deze slechts kinderspel zijn.

— Hudson kan nu wel gaan, niet waar Mylord ? vroeg de Minister.

— Ja, Uw Excellentie, ik weet alles wat ik weten wil.

Zoodra de bode met veel buigingen het vertrek verlaten had, hernam Raffles :

— Ik geloof nu wel, Uw Excellentie, dat het tijdperk der beraadslagingen voorbij is, wij zullen nu moeten handelen. Ik zou u in overweging willen geven aanstonds de politie van het gebeurde in kennis te stellen en niet alleen de Londensche, maar vooral die van de plaatsen op de Oostkust van ons land, waar scheepsgelegenheid is naar Frankrijk, België of Holland, zooals Ramsgate, Deal, Dover, Folkestone, Downess, Hastings, Lowestoft, enz. De politie in die groote havens moet op haar beurt hare collega's in de naburige kustplaatsen, hoe klein ook, waarschuwen, daar het volstrekt niet onmogelijk is dat de spionnen beschikken over een zeewaardige motorboot.

— Gij hebt gelijk, Mylord, uw raad is uitstekend, riep de minister uit, die zijn zakdoek had te voorschijn gehaald en daarmede voort-

durend zijn hoog voorhoofd bette. Wij moeten wat het ook kost, het geheime verdrag terug hebben, want de gevolgen zouden verschrikkelijk zijn als zijn inhoud bekend werd bij een anderen staat, dien ik niet noemen zal. Kom Mylord, wij willen aanstonds aan het werk gaan. Ik mag immers op u rekenen ?

— Ik stel mij geheel en al tot uw dienst, met alles wat ik bezit, Excellentie; gij kunt over mijn snelste auto's, mijn motorbooten en als het noodig is ook over mijn vliegmaschine beschikken.

— Bezit gij zulk een toestel ? vroeg de minister.

— Ja, Uw Excellentie, sedert eenigen tijd beoefen ik met hartstocht de heerlijke vliegsport. Ik bezit een zeer snelle machine.

— Nu, de hemel geve dat ik het niet zoo ver behoef te laten komen dat gij uw leven in de waagschaal zou stellen, Mylord.

De beide mannen hadden nu het kabinet van den minister weder bereikt.

Zijn Excellentie borg het verdrag zorgvuldig weg in zijn eigen brandkast en een oogenblik later vlogen langs duizenden telegraafdraden de bevelen van den machtigen minister naar alle windstreken.

Nog geen twintig minuten later waren alle stations te Londen van een kleine politiemacht in burgerkleeren voorzien en hadden alle havenautoriteiten tot in de kleinste plaatsjes aan de Oostkust van Engeland toe, strenge bevelen gekregen om alle schepen die uitvoeren, zelfs de kleine visschersvaartuigen aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen.

Raffles had dit alles niet afgewacht.

Voor de minister het telefoontoestel in de hand nam, had hij afscheid genomen om op eigen hand zijn onderzoek voort te zetten.

Toen hij weder naar buiten trad begon de avond langzamerhand te vallen.

Eerst nu bemerkte Raffles aan het gerommel in zijn maag, dat de hartstocht van de jacht hem geheel had doen vergeten dat zijn lunch er bij was ingeschoeten.

Hij wierp een blik op zijn horloge en zeide toen tot den chauffeur :

— Rijd ons maar eerst naar huis, Henderson. Daar zullen wij eerst een stevigen maaltijd gebruiken. Je moet den „Duivel der Lucht" eens goed nazien want het is niet onmogelijk dat wij de machine toch nog noodig hebben zullen.

— Waarom, riep Charles uit. Als er naar alle stations getelefoneerd is, kunnen wij toch onmogelijk de hoofdstad verlaten ?

— Ik zie weer, dat ge maar weinig met Duitsche spionnen te doen hebt gehad. Ik verzeker je, dat die nog wel andere middelen

weten om uit een stad als Londen te komen. Vooruit, Henderson!

De auto reed snel weg en had binnen tien minuten de villa in Cromwellstreet bereikt.

Terwijl Gaston zich haastte een eenvoudigen maaltijd voor zijn meester te bereiden en Henderson de vliegmaschine van den Grooten Onbekende in gereedheid ging brengen, bestudeerde Raffles en Brand een groote kaart van Engeland.

Plotseling slaakte de jonge man een kreet.

— Wat is er? vroeg Raffles.

— Ik denk aan Russell.

— Dat is waar ook, riep Raffles. De kerel bevindt zich nu in handen van de politie, wij zijn ezels dat wij daar niet eerder aan gedacht hebben, wie weet welke kostbare inlichtingen hij ons over zijne medeplichtige kan verschaffen.

Hij snelde naar de kast, nam er een dik adresboek uit en zocht daarin het nummer op van het politiepsthuis dat het dichtst in de buurt van de Grosvenorstreet was.

Charles luisterde vol spanning naar het korte gesprek.

— Spreek ik met den brigadier van het posthuis in Grosvenorstreet? vroeg Raffles. Ik ben Lord William Aberdeen. Ik heb eenige uren geleden met mijn vriend een zekere „Russell,” den chauffeur van Sir Roger Clutterbuck, onschadelijk gemaakt in de kamer van zijn medeplichtige, een zeer gevaarlijke spionne. Kan ik soms met dien man praten? Wat zegt ge daar? Waarom kan ik dat niet?

Charles verstond het antwoord niet, maar een blik op het gelaat van zijn vriend zeide hem dat het alles behalve gunstig was.

Raffles hing met een moedeloos gebaar het toestel weder aan den haak.

— Wat is er? vroeg de jonge man ongerust.

— Wat er is? Toen de politie kwam om Russell te arresteeren, was de vogel gevlogen. Hij had waarschijnlijk het gordijnkoord waarmede gij hem gebonden had weten stuk te krijgen door het heen en weer te wrijven tegen de spijlen van het ijzeren ledikkant.

— Wat een schobbejak! riep Charles verontwaardigd uit.

Raffles glimlachte flauwtjes.

— Het mag een schobbejak zijn, Charles, maar het is er dan toch een van bijzonder schrandere soort. Maar het geeft ons niet of wij hier nu jammeren, wij moeten handelen. En om te handelen moeten wij een gevulde maag hebben, aan tafel dus.

De beide vrienden begaven zich naar de eetzaal, waar het middagmaal hen wachtte, dat zij alle eer aandedden.

— Heb jij den minister niet verzocht om je onmiddellijk in te lichten als de spionne aan een der stations gevat wordt?

— Zijn Excellentie was zoo vriendelijk om mij dat te beloven, zonder dat ik er om vroeg, maar daarop reken ik in het geheel niet.

— Je gelooft dus niet dat de spionnen Londen per trein zullen verlaten om te trachten Dover te bereiken?

— Inderdaad, Charles, dat lijkt mij zoo goed als onmogelijk. Stel je zelf maar eens in hun plaats. Zij maken zich meester van een geheim document, zij laten door een medeplichtige, waarschijnlijk een fotograaf van beroep, die met een groot bedrag is omgekocht, een copie maken, zij ontwikkelen de platen zelve, maken er een afdruk van, vernietigen de negatieven weder, en brengen het origineel weder op zijn plaats. Maar — dit alles geschiedt niet onopgemerkt, zooals maar al te spoedig blijkt. Een der spionnen wordt overvallen en weet nummer twee bijtijds te waarschuwen, op het oogenblik dat die met de copie van het verdrag aankomt. Zij zijn dus op hun hoede. Zij weten dat iemand anders van hun streken op de hoogte is en natuurlijk dadelijk de politie in den arm heeft genomen, en zouden zij dan met die wetenschap zoo dom zijn om naar een station te gaan, en de kans te loopen, gegrepen te worden? Neen, Charles dan waren het geen spionnen met eere.

— Zij zouden dus over een auto beschikken?

— Ik ben er zeker van.

— En hoe komen zij het Kanaal over?

— Zeker niet met een pakketboot. Zij zullen wel een eigen motorboot hebben.

— En wat kunnen wij nu doen?

— Voorloopig, helaas niets anders dan afwachten. Misschien krijgen wij wel bericht van de politie uit een der havenplaatsen.

De beide vrienden beëindigden hun maaltijd onder de overweging der kansen, welke de spionnen hadden om ongemerkt uit Londen weg te komen.

Het was bijna negen uur en reeds lang geheel donker, toen er op de kamerdeur getikt werd en Henderson binnentrad.

— De vliegmaschine is in orde, Mylord, kwam hij melden.

— Goed zoo, Henderson, antwoordde Raffles. Je moet er op rekenen, dat je mede gaat, want ik weet volstrekt niet wat ons te wachten staat. Steek je revolvers bij je en neem ook een paar dozijn van onze kleine handgranaten mede. Misschien kunnen zij wel te pas komen.

— Waar reken je dan eigenlijk op? vroeg Charles.

— Op een handgemeen, beste Charles, ant-

woordde Raffles bedaard.

— Hier in Engeland ?

— Hier — of elders.

Daarop wendde Raffles zich weder tot Henderson en zeide :

— Je hebt toch het tweede stel schroeven weggenomen, zooals ik je bevolen heb ; wij hebben ze thans niet noodig de machine mag slechts zoo weinig mogelijk in uiterlijk afwijken van een gewoon vliegtuig.

— Het is in orde, Mylord ; ik heb de schroeven voor de vertikale beweging gedemonteerd. Zoo kunnen wij ook nog een tien kilometer per uur meer uit den „Duivel der Lucht” halen.

— Uitstekend, Henderson, houd hem dan gereed.

De chauffeur vertrok weder en Raffles begon met groote stappen het vertrek op en neer te loopen.

Deze onzekerheid was hem ondraaglijk.

Het wachten matte hem meer af dan het zwaarste werk zou hebben kunnen doen.

Ieder oogenblik meende hij de schel van de telefoon te hooren overgaan, maar alles bleef stil.

Zoo verstreek een vol uur.

Toen maakte Charles de opmerking :

— Een half uur geleden vertrok de trein naar Dover van het Victoriastation en die naar Cheerness is al een uur geleden weggegaan. Ook de trein naar Southend is reeds weg. Als de spionnen dien hadden willen nemen, zouden wij het reeds gehoord hebben.

Raffles haalde de schouders op.

— Ik zeg je toch dat er geen kwestie van trein is, riep hij ongeduldig.

— Weet je wat je wel doen kon ? ging Charles voort. Als je Clutterbuck eens opbelde

en hem vroeg of die niets naders van zijn zonderlingen chauffeur gehoord heeft ?

Raffles trad besluiteloos op het telefoon-toestel toe.

— Wat zou die koffiefabrikant mij eigenlijk kunnen vertellen ? mompelde hij. Dat Russell bij hem is teruggekeerd is natuurlijk geheel onmogelijk.

— Probeer het toch maar eens, dat zal je meteen wat afleiden.

Raffles nam het toestel van den haak.

Het volgende oogenblik had hij Sir Roger Clutterbuck opgebeld.

Hij had nog nauwelijka eenige woorden in het toestel gesproken of Charles hoorde hem een kreet van woede slaken.

— Wat is er gebeurd ? riep de jongeman verschrikt uit.

— Wat er gebeurd is ? De groote auto van Clutterbuck is een half uur geleden uit de garage gestolen.

— Dat is sterk ! riep Charles uit. En door wien ?

— Door wien anders dan door Russell, die nog altijd den sleutel van de garage bij zich droeg, riep Raffles droog. Ja, wij hebben met een sterke tegenpartij te doen.

— En weet niemand waar zij heen gingen ?

— Neen, Charles, dat heeft Russell tot mijn spijt niet aan den bestolene medegedeeld, antwoordde Raffles ironisch.

— Maar wat moeten wij dan doen ? riep Charles wanhopig uit.

— Wachten ! antwoordde Raffles kalm. De kleur van de auto is nogal opzichtig, evenals de grootte en het kan nu onmogelijk lang meer duren of de politie zal hen wel ergens aanhouden.

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van den gentleman : „de Dubec-sigaret”!

HOOFDSTUK VI.

OP WEG.

Traag kropen de minuten voorbij.

Raffles had zich in verbinding gesteld met den Minister van Buitenlandsche Zaken en dien de verdwijning medegedeeld van de auto uit de garage van Roger Clutterbuck.

Daar het thans geen doel meer had om de stations te laten bewaken, werden de posten daar tot op enkele manschappen na verminderd.

Naar alle kuststeden waren nogmaals dringende orders gezonden, evenals naar alle plaatsen aan den weg van Londen naar Dover, naar Southend, naar Cheerness en naar eenige andere voorname havensteden.

En de rest moest men maar aan het toeval overlaten.

De spionnen hadden een zeer grooten voorsprong; zij beschikten over een zeer snelle auto, de duisternis was gevallen, en de politie tastte volkomen in het duister wat aangaat het eindpunt van hun reis.

Inderdaad, aan de Oostkust van Engeland liggen honderden steden en stadjes, waar een motorboot zonder opzien te baren voor anker kan gaan.

Het was zelfs ook mogelijk dat de handlangers van de spionnen met de boot een eindweegs een der talloze kleine riviertjes waren opgevaren die in de Noordzee uitmonden en zich daar ergens hadden verborgen.

Het viel Charles zeer moeilijk zijn kalmte te bewaren.

Telkens schrok hij op, meenende de telefoon te hooren overgaan.

Dit was ook wel eenige keeren het geval maar telkensmafe was het slechts om Raffles mede te deelen, dat er nog niets ontdekt was.

Maar eindelijk — het was toen omstreeks half één in den nacht, ging de bel van de telefoon opnieuw met luid geraas over.

Raffles, die met de handen op den rug als eentijger in zijn kooi had heen en weer geloopt, trad op het toestel toe.

Charles had hem geen oogenblik uit het oog verloren.

— Hij zag hoe het gelaat van zijn vriend ophelderde.

Hij hoorde hem haastig eenige woorden wisselen en zag hem daarop naar de huis-telefoon snellen.

Handenwrijvend kwam hij naar Charles toe en riep:

— Alles is nog niet verloren. Ik weet nu tenminste waar zij zijn. De Minister van Buiten-

landsche Zaken deelde mij zooveel mede, dat de kustwacht van Brodstairs ongeveer tien minuten geleden een vliegtuig heeft zien opstijgen van Duitsch model.

— Dat is sterk, riep Charles uit.

— Ja, mijn jongen, het is ongetwijfeld zeer brutaal. Waarschijnlijk zijn de spionnen daar geland in een donkeren nacht, of misschien hebben handlangers die machine wel voor hen overgebracht.

— Waar ligt Brodstairs ergens?

— Eenige kilometers ten noorden van Rams-gate, aan den Oostelijken uithoek van Cant.

— Maar Edward, riep Charles uit, denkt gij hen nog te kunnen inhalen. Zij zullen natuurlijk koers zetten naar Duitschland!

— Natuurlijk zal ik hen inhalen, riep Raffles uit. Hun machine kan onmogelijk zoo snel vliegen als de mijne.

— Alles goed en wel, maar het is pikdonker.

— Wat doet dat er toe. Zij kiezen natuurlijk den kortsten weg, en daar de kortste weg een rechte lijn is, kunnen zij mij onmogelijk ontgaan. Zij vliegen over het Nauw van Calais, dan waarschijnlijk over Ostende, Antwerpen, Arnhem, Hannover en zoo naar Berlijn.

— Hoeveel bedraagt de afstand van de Engelsche haven plaats naar Berlijn in rechte lijn?

— Ongeveer 900 kilometer, dat wil zeggen dat wij met gemak binnen drie uur van Londen naar Berlijn kunnen vliegen.

— Maar Edward, ging Charles voort, die nog niet overtuigd was. Het is nu een uur. Om drie uur gaat pas de zon op, in ieder geval zullen wij dus de machine pas boven Duitschland kunnen achterhalen.

— Wat zou dat? vroeg Raffles, terwijl hij zijn grijze oogen strak op het gelaat van Charles vestigde.

— Wat dat zou? maar mijn hemel, je kunt daar toch geen luchtgevecht gaan leveren?

— Ik zie niet in waarom niet, hernam Raffles. Er is mij alles aan gelegen om de afdrukken van het document weder in handen te krijgen en je er ook wel op rekenen dat de spionnen van hun kant volstrekt niet zullen aarzelen om ons neer te schieten, als zij merken waarom het te doen is.

— Maar je hebt toch geen mitrailleur aan boord?

— Dat is waar! Die bezit ik nog niet. Maar wij zijn beiden goede schutters en met een geweer doet men heel wat.

Op dit oogenblik trad Henderson het vertrek binnen na bescheiden op de deur te hebben geklopt.

Hij was gekleed in een lederen costuum, dat van binnen dik met bont gevoerd was en droeg twee dergelijke pakken over den arm.

Charles en Raffles schoten vlug dit verwarrend pak aan, dat hun in de koude luchtlagen zeer te stade zou komen.

Deze costuums hadden wijde zakken, waarin gemakkelijk een paar groote revolvers verborgen konden worden.

Een riem om hun middel droeg de tasch waarin de noodige patronen konden worden bewaard.

— Zijn de geweren in de vliegmaschine geladen, Henderson?

— Ja, Mylord, voor ons ieder een. Er staat bovendien een kist patronen in en nog een andere met handgranaten.

— Nu, dan zijn wij goed voorzien, riep Raffles uit. Op weg, wij hebben geen tijd meer te verliezen. Daar boven in de lucht kunnen wij wel onze lunch gebruiken.

— Ik heb tenminste voor alles gezorgd, hernam Henderson, wiens gezicht glunderde bij het vooruitzicht op de jacht waaromtrent Raffles hem reeds een en ander had medegedeeld. Ik heb rum aan boord genomen, maar gij kunt ook een kop heete koffie krijgen, mijnheer Charles.

— Goed zoo, Henderson, riep Charles vroolijk uit. Wij zullen zeggen dat ik met een kop koffie begin en met een rumgrosje eindig.

De beide vrienden hadden nu het zware bontcostuum geheel dichtgeknoopt.

Zoo snel zij konden begaven zij zich naar het park achter de villa.

Het was een heerlijke zomernacht en de sterren twinkelden aan den lichtblauwen hemel, die nog verhelderd werd door het stralende maanlicht.

Daar, in het midden van een kleine grasvlakte, die bijna overal door hoog geboomte omringd was, stond de „Duivel der Lucht”, de wonderbaarlijke vliegmaschine, door Raffles uitgevonden en met behulp van zijn beide vrienden gemonteerd.

De deelen die haar samen stelden waren een voor een uit het geheime laboratorium, dat zich onder het tuinhuis bevond, aangebracht door een flauw hellende tunnel die van de werkplaats naar den beganen grond liep en uitkwam in een dicht boschje, terwijl de uitgang zorgvuldig verborgen was door een geheel met aarde en gras bedekt houten luik.

Op het eerste gezicht onderscheidde de „Duivel der Lucht” zich slechts weinig van

andere vliegmachines, vooral nu Henderson het tweede stel schroeven had weggenomen.

Maar bij nader inzien bleek haar bouw toch aanzienlijk af te wijken van dien van andere machines.

Het lichaam bestond uit een aluminium buis van ongeveer 5 meter lengte en een decimeter doorsnede, waarop alle onderdeelen met klembanden waren bevestigd; het schuitje, waarin de drie mannen gemakkelijk konden plaats nemen, de draagvlakken, het hoogte- en het richtingsstuur. Spandraden waren er aan de geheele machine niet te vinden. De trekdraden voor de behandeling van de sturen waren vervangen door hefboomen, die door het binnenste van de aluminiumbuis liepen.

Maar het verwonderlijkste van deze machine was dat zij niet gedreven werd door een benzine-motor, maar door een electromotor, gevoed door een dynamo, een uitvinding van Raffles welke hij tot dusver zorgvuldig had weten geheim te houden.

De electrisch gedreven vliegmaschine kon met een snelheid van bijna vierhonderd kilometer per uur door het luchtruim varen.

Raffles overtuigde zich nog eens dat alles volkomen in orde was en heesch zich toen in het schuitje.

Henderson en Charles volgden hem spoedig.

De jonge man nam naast hem plaats, terwijl Henderson het met de achterbank voor lief moest nemen.

De zetels van de drie mannen waren echter zoodanig ingericht, dat zij, door de ruggen daarvan neer te klappen, een voortreffelijke legerstede konden vormen.

Kussens, dekens en andere benodigdheden bevonden zich in een bergruimte achter in het schuitje.

Daar bevonden zich ook de electrische installatie waardoor het mogelijk was dranken te warmen en zelfs spijzen te koken.

Ten slotte bevond zich nog een weinig verder het toestel voor draadloze telegrafie met behulp waarvan de luchtreizigers voortdurend in verbinding met de aarde konden blijven.

Juist toen Raffles den hefboom overhaalde, welke den electromotor en daarmede de schroeven in beweging bracht, liet een kerkklok in de buurt een korten galm hooren.

Het was kwart over eenen.

De achtervolging van de spionnen had een aanvang genomen.

De schroeven begonnen hoel anger hoe sneller te draaien.

De geheele machine scheen van jachtlust te trillen.

Toen de schroeven snel genoeg rondwentel-

den, maakte Raffles de rem los, waardoor de machine als het ware in den grond verankerd was.

Aanstands schoot zij met verbazende snelheid over het grasveld, maar reeds vijf meter verder warende wielen van de grond en steeg de „Duivel der Lucht” zeer schuin en pijlsnel in den nachthemel omhoog.

De electromotor maakte zoo weinig geraas en de stijging had zoo snel plaats, het park was bovendien zoo uitgestrekt, dat hij geen vrees behoefde te koesteren dat zijn vertrek zou zijn opgemerkt.

Binnen enkele minuten had de vliegmachine eene hoogte van 500 meter bereikt.

Raffles kon zich nu beter oriënteren en stuurde de machine zonder een oogenblik te aarzelen over de oostelijke wijken van de wereldstad.

Binnen een kwartier, en steeds hooger stijgend had de „Duivel der Lucht” Londen achter zich gelaten.

Raffles hield op Woolwich aan, de oostelijke voorstad van Londen. Vlak voor zich, bevestigd tegen het mahoniehouten schakelbord bevond zich een kaart van het Zuidoostelijk gedeelte van Engeland, die de graafschappen Surrey, Sussex en Kent omvatten.

Daarop stonden alle spoorwegen, straatwegen, landwegen, rivieren, bergen en heuvels, wouden en boschjes aangegeven.

Maar Raffles had reeds zoo vaak per vlieg-machine over deze streken gevlogen, dat hij deze kaart niet eens noodig had.

Het was trouwens voldoende op het kompas te vliegen en steeds in oostelijke richting, een weinig noordwaarts.

Door de snelheid tot het uiterste op te voeren had Raffles binnen 25 minuten den afstand afgelegd, die zijn villa scheidde van Brodstairs.

De maan verbleekte reeds en het begon in het oosten zwakjes te dagen toen de reizigers boven het gerucht van de schroef uit het dof geraas der golven hoorden, die zich te pletter liepen op de krijtrotsen van Englands oostkust.

Raffles had nu de vlieg-machine aanzienlijk laten dalen en reeds eenigen tijd te voren had Charles zich per draadlooze telegrafie in verbinding gesteld met de kustwacht.

Henderson keek vol aandacht naar het knetterende blauwe vonkje dat telkens onregelmatig oversprong. — Werkt het goed, mijnheer Brand? vroeg hij, toen de jongeman het toestel weder weglegde.

— Voortreffelijk, Henderson, schreeuwde Charles terug.

Hij wendde zich tot Raffles en riep hem in het oor:

— De spionnen zijn nog beschoten door een paar kruisers, maar vruchteloos, want zij waren veel te hoog en het was ook te donker om iets te onderscheiden. De kanonniërs moesten afgaan op het geluid van de schroef.

Nog terwijl Charles zijn rapport uitbracht, was de „Duivel der Lucht” over de kustlijn gevlogen en nu bevond zij zich boven het Pas de Calais.

De machine vloog nu weder zoo hoog dat er weinig meer te zien viel van de oorlogsschepen op de kust.

Langzamerhand werd het lichter.

Het was in het hartje van den zomer en reeds om twee uur zou het mogelijk zijn op tamelijk verren afstand de dingen te kunnen onderscheiden.

Toen de vlieg-machine boven Ostende zweefde en gedurende enige oogenblikken het prachtige strand volgde, begonnen de ochtendnevelen juist op te trekken.

De machine bevond zich thans op ongeveer tweeduizend meter hoogte en de spoorlijn van Ostende naar Brugge was ternauwernood zichtbaar.

Raffles volgde deze spoorlijn geruimen tijd.

Toen de prachtige oude Vlaamsche stad in het gezicht kwam, zagen de luchtreizigers boven de Oosterkim het eerste gouden randje van de zonneschijf.

De aardbewoners echter die zich tweeduizend meters lager bevonden, zagen nog pas een schemerig licht in het oosten doordringen.

Raffles versnelde de vaart van de machine nog eenigszins en bereikte spoedig Eekloo.

Daar hij Antwerpen zoo spoedig mogelijk wilde bereiken liet hij de spoorbaan links liggen, daar deze een vrij grooten omweg maakt en hield recht op St. Nicolaas aan.

Toen de „Duivel der Lucht” over de groote scheldestad vloog, die nog in diepe rust verzonken scheen te zijn, was de zon in al haar glorie opgekomen.

Dat was zij althans voor de luchtreizigers, want nog altijd heerschte op de aarde een soort blauwachtige schemering, die echter langzamerhand moest wijken voor het doorbrekende zonlicht.

Charles had zijn kijker te voorschijn gehaald.

Hij bracht het instrument aan zijn oog en zocht met de grootste zorgvuldigheid den oostelijken gezichtseinder af.

De achtervolgers ontdekten echter nog niets van de spionnen, hetgeen echter ook niet te verwonderen was, daar deze bijna een uur voorsprong hadden, toen zij uit Brodstairs vertrokken.

Zonder zich ook maar een enkel oogenblik te vergissen, hield Raffles thans recht op Turnhout aan en had zes minuten later de Nederlandsche grens bij Reusel bereikt, zonder er maar een oogenblik aan te denken zijn douaneformaliteiten te vervullen.

Over het zuidoostelijke gedeelte van Brabant vliegend over Helmond, en Bakel en vervolgens het noordelijk gedeelte van Limburg overstekend, bereikte Raffles de Duitsche grens ter hoogte van Kevelaer.

Charles raadpleegde zijn horloge.

Het was juist halfdrie.

De vliegmaschine moest dus met verbazende snelheid gevlogen hebben.

Raffles dacht er echter geen oogenblik aan den gang der machine te vertragen.

Integendeel hij wilde er alles opzetten om de spionnen zoo spoedig mogelijk te achterhalen.

Bij Oberhausen stak de „Duivel der Lucht” den Rijn over.

Raffles was tot op een hoogte van 5000 meter gestegen.

Het was bitter koud, maar hij liep nu eenminste niet het gevaar dat men hem van de aarde af zien zou.

Van hier volgde hij gedurende eenigen tijd de spoorlijn naar Dortmund.

Charles begon zich eenigszins ongerust te gevoelen.

Herhaaldelijk zocht hij den horizont met zijn kijker af.

Plotseling voelde hij hoe Henderson hem op den schouder klopte.

Hij wendde zich om.

De chauffeur keek met inspanning en half dichtgeknepen oogen naar een punt in de verte.

— Mag ik dien kijker eens, mijnheer? schreeuwde hij Charles toe.

De jonge man overhandigde hem het instrument, daar hij wel wist welk een scherpen blik Henderson had.

De chauffeur bracht den kijker aan het oog, scheen eenigen tijd te zoeken en riep toen uit:

— Daar zijn zij, mijnheer Brand!

Hij wees met uitgestrekte hand naar een punt in de verte, voor het bloote oog nauwelijks zichtbaar.

Charles nam den kijker weder over en tuurde er ingespannen door.

Het duurde eenigen tijd alvorens hij het kleine zwarte punt aan den hemel had ontdekt.

Toen hij het eindelijk had gevonden gaf hij een schreeuw van opwinding en vreugde.

Hij wees recht vooruit naar de beweeglijke stip en riep Raffles toe:

— Daar zijn zij, Edward!

Een glans van trotsche blijdschap vloog over

het gelaat van den Groote Onbekende.

Hij wist wel, dat de spionnen hem nu niet meer zouden ontkomen.

Hij was desnoods bereid zijn leven te geven, teneinde te beletten, dat de kostbare papieren in handen der Duitsche regeering zouden geraken.

Wel was hij een dief, een inbreker, een paria, dien allen met verachting van zich af zouden stooten, die hem nu als Lord Aberdeen op de handen droegen, maar hij was en hij bleef Engelschman!

Hij greep het stuurwiel met vaste hand, wendde de machine een weinig, liet haar nog wat stijgen, teneinde boven de achtervolgde machine te kunnen komen en verhoogde de snelheid, die nu inderdaad schrikwekkend werd.

Het punt aan den horizon werd langzaam maar zeker grooter:

Het was nu drie uur en klaarlichte dag.

Men bevond zich thans ongeveer ter hoogte van Saltzkotten, aan den spoorweg van Lippstadt naar Paderborn gelegen.

Als alles goed ging, kon men de vliegmaschine der spionnen binnen een kwartier hebben ingehaald.

De „Duivel der Lucht” zweefde nu op een hoogte van bijna zesduizend meter en de koude zou onverdraaglijk zijn geweest, indien de reizigers niet voorzien waren van hun dikke pelzen.

Achterin het schuitje was Henderson bezig met het nazien der geweren welke hij vervolgens onder het bereik van zijn meester en diens vriend plaatste, daar Raffles als een voortreffelijk schutter bekend stond.

Hij zelf hield eveneens een der verdragende geweren gereed.

De afstand tusschen de achtervolgde machine en den Duivel der Lucht werd nu snel kleiner.

Het was reeds mogelijk met het bloote oog de algemeene vormen van de Duitsche machine te onderscheiden.

Het was een Rumpler-Taube van groote afmetingen, met vasten motor, en zeer groote draagvlakken in den vorm van een uitgespreiden vleugel.

Het was waarlijk een sierlijk gezicht den grooten mechanischen vogel daar in het diepe blauw van den zomerhemel te zien zweven, blijkbaar niet bewust van het dreigende gevaar.

Maar was de Taube zich werkelijk niet bewust, dat zij door een doodsvijand achtervolgd werd?

Sedert eenige oogenblikken kwam het Raffles voor, alsof de machine daar voor hem nu eens haar vaart versnelde, dan weder eensklaps dook, even vlug weer steeg en alle moeite scheen te doen een der ijle, witte wolkjes op te zoeken,

die hier en daar aan het hemelgewelf dreven, ten einde zich daarin te verbergen.

Maar Raffles was als een sperwer, die een duif achtervolgt!

Hij liet zijn prooi niet meer los!

De afstand werd nu iedere seconde kleiner!

Spoedig konden de drie mannen de gestalten der inzittenden onderscheiden!

En er was nu ook geen sprake meer van of de achtervolgden hadden op hun beurt hun vijanden opgemerkt!

De Taube dook eensklaps en scheen een poging te willen doen, te landen.

Maar Raffles was op zijn hoede!

Hij greep den hefboom van het hoogtestuur en aanstonds dook de „Duivel der Lucht” met vervaarlijke snelheid omlaag en schoot als een haai onder de Taube door, die niet anders kon doen, dan snel weder te stijgen, wilde zij niet in botsing komen met de zonderling gevormde machine, omtrent welker doel zij zich thans geen illusies meer behoefde te maken!

De twee vliegtuigen stegen nu beiden in de blauwe lucht.

De Taube leek een angstige duif, die voor den havik vlucht.

Zij trachtte door allerlei kunstgrepen haren vijand te ontkomen, zwenkte, draaide, beschreef de gevaarlijkste bochten, liet zich vallen om dadelijk weder te stijgen, draaide in korte spiralen omlaag... niets hielp!

Onverbiddeijk volgde de „Duivel der Lucht” zonder dat het den bestuurder eenige moeite scheen te kosten.

De twee vliegtuigen waren elkander onder deze dolle wendingen tot op honderd meter genaderd en soms was de afstand nog kleiner.

Plotseling zagen de drie mannen, hoe de vrouw in de Taube het stuur van haren metgezel overnam, en hoe deze zich half oprichtte, over den rand van het schuitje boog, en zijn revolver op de achtervolgers richtte.

Het volgende oogenblik klonk een schot.

De kogel drong door het aluminium van het schuitje en kwetste Raffles licht aan de hand.

Zonder een oogenblik te aarzelen, bracht Henderson zijn geweer aan den schouder, mikte en drukte af.

De man in de Taube scheen niet geraakt te zijn.

Maar de vrouw stak beide armen in de lucht... en het volgende oogenblik zou de nu onbestuurde machine omlaag gestort zijn, als de spion niet het stuur had gegrepen en de vliegmaschine weder had opgericht!

Blijkbaar was de vrouw gewond door den kogel die voor haren metgezel bestemd was geweest.

De spion stuurde nu met een hand, terwijl hij met de andere op zijn achtervolgers bleef vuren.

Charles nam op zijn beurt een geweer.

Hij mikte zorgvuldig en vuurde.

Zijn kogel trof de schroef!

Henderson schoot nogmaals en scheen een of ander belangrijk deel van de Taube te hebben geraakt.

Want aanstonds begon de machine op onregelmatige wijze te dalen!

De „Duivel der Lucht” volgde, alsof zij door een onzichtbaren draad met het Deutsche vliegtuig verbonden was geweest.

Van de hoogte van vierduizend meter schoten beide machines met verbijsterende vaart naar de aarde.

Raffles verloor de Taube geen oogenblik uit het oog.

Hij begreep wel, dat nu het moeilijkste werk pas zou beginnen!

Zij waren hier immers in Duitschland en het sprak vanzelf, dat de spionnen dadelijk de bescherming hunner landgenooten zouden inroepen, die zeker niet zouden nalaten, de drie mannen op hun beurt als spionnen te beschouwen!

Toch was hij niet voornemens de partij zoo spoedig op te geven!

De dingen op de aarde begonnen zich nu snel en duidelijk af te teekenen.

Op eenigen afstand, maar minstens een half uur of drie kwartier loopens, lag Paderborn, een klein stadje aan een kruispunt van goede straatwegen.

Op een vijftal kilometers ten noorden daarvan lag het dorp Neuhaus.

Het was nu zeker, dat de beide vliegmaschinen van de aarde gezien waren en tevens moesten de toeschouwers bemerkt hebben, dat er met de Taube iets niet in orde was.

De Deutsche machine scheen inderdaad zwaar getroffen te zijn, want zij kwam met een harden smak op den grond, liep nog een twintigtal meters door en werd toen gestuit door een eenzamen boom, midden in een uitgestreken akker.

Als een gier schoot de „Duivel der Lucht” dicht naast de Taube neer.

Vlug als de wind stapten Henderson en Charles uit het schuitje, nog voor de machine goed en wel stilstond en snelden naar de Taube, die er tamelijk slecht aan toe was, juist toen de spion moeite deed zich uit het schuitje los te maken.

— Handen op! beval Charles op korten toon, terwijl hij zijn revolver op den spion richtte.

Russell — want hij was het inderdaad! — hief langzaam de handen op met een boosaardige

uitdrukking in zijn zwarte oogen.

— Kom naderbij! beval Charles.

De spion gehoorzaamde schoorvoetend.

— Doorzoek zijn zakken, Henderson! ging Charles voort.

De handen van den chauffeur verdwenen in de zakken van den pion.

Na eenige oogenblikken riep hij uit:

— Er zit niets in, mijnheer Brand!

— Wat is dat! riep Charles uit. Dan moeten zij in de vliegmaschine liggen, de afdrukken van de geheime stukken! Ga eens spoedig zien! Ik zal in dien tijd dezen schobbejak wel in het oog houden!

Henderson snelde naar de Taube, die als een gewonde vogel op den akker lag.

Maar hij had er nog geen onderzoek kunnen instellen of hij slaakte een luide kreet.

— Wat is er, Henderson? klonk de kalme stem van Raffles, die op zijn beurt zijn plaats achter het wiel had verlaten en nu naderbij kwam.

— De vrouw is zwaar gewond, Mylord! antwoordde de chauffeur. Zij bloedt hevig.

— Ik zal wel eens zien wat het is, ging Raffles rustig voort. Onderzoek het schuitje! De afdrukken moeten er zijn!

Terwijl Henderson in het schuitje klom, en de bagage begon te onderzoeken, boog Raffles zich over de spionne heen.

De kogel had haar in den schouder getroffen en zij had veel bloed verloren.

Op het oogenblik was zij bewusteloos.

Raffles tilde haar als een kind uit de machine en legde haar op het gras neder, onder het lommer van den boom.

Toen keerde hij naar den „Duiwel der Lucht” terug, zocht even in de medicijnkist en haalde er een flacon en eenige verbandmiddelen uit, waarmede hij naar de gewonde terugkeerde.

Terwijl hij haar goed losmaakte om de wonde te reinigen en te verbinden, hield Henderson Russell in bedwang, terwijl Charles haastig het schuitje onderzocht.

— Spoedig slaakte de jonge man een kreet.

— Daar heb ik de afdrukken! riep hij verheugd uit, terwijl hij een pak fotografische papieren in de hoogte hield.

De afdrukken waren bedekt met zeer kleine lettertjes, die met het bloote oog niet te ont-radselen waren, en waarbij een vergrootglas te pas zou moeten komen.

— Wikkel ze in een stuk papier en steek ze in je zak, Charles, beval Raffles op zijn gewonen, rustigen toon, ofschoon er een glans van vreugde op zijn scherp geteekend gelaat verscheen.

Onder het spreken had hij de wonde verbon-

— Is het ernstig? vroeg Charles, die de afdrukken veilig had weggeborgen.

— Het heeft niet veel te beteekenen, antwoordde Raffles. Het is een vleeschwond!

— Zouden we niet aanstonds weder vertrekken? vroeg Charles. Ik gevoel mij niet gerust, voor wij weder veilig en wel in de lucht zijn!

Raffles wierp een blik op de gewonde spionne.

Zij was inderdaad zeer schoon en hij kon zich begrijpen, dat de ongelukkige Ashton voor haar bekoorlijkheden bezweken was en haar van de plek, waar het document verborgen was, op de hoogte had gesteld.

— Wij kunnen die vrouw hier niet laten liggen, zeide hij toen langzaam. Zij is ongetwijfel een spionne, maar — zij is tevens een vrouw!

— Maar die kerel daar ginds kan toch voor haar zorgen! riep Charles uit, terwijl hij op den spion wees, die nog altijd met opgeheven handen op eenigen afstand stond.

— Hij? Waar denk je aan? riep Raffles uit. Denk je, dat ik dien ellending hier in vrijheid laat rondloopen, met de kans, dat hij over een week weder in Londen zit, om er zijn verfoeilijk bedrijf van voren af aan weder te beginnen? Ik denk er niet aan! Hij gaat met ons mede terug!

— Maar dan leert hij het geheim van je machine kennen.

— Daar is geen vrees voor! Wij zullen hem blinddoeken!

Op dit oogenblik slaakte Charles een kreet.

De spion, gebruik makende van een ondeelbaar oogenblik van onoplettendheid van Henderson, was als een tijger op hem toegesprongen, had hem een geweldigen slag tegen de kin toegebracht en hem de revolver ontrukkt.

Henderson was achterover getuimeld en languit in het gras gevallen.

Hij was op dien verradelijken stoot niet verdacht geweest.

De spion liet geen tijd verloren gaan.

Hij richtte de revolver op Raffles en trok de haan over.

De kogel floot op een paar milimeters voorbij het hoofd van zijn vijand.

Maar voor hij voor de tweede maal had kunnen vuren, had Charles zijn eigen revolver getrokken.

Hij mikte even en vuurde....

De spion slaakte een rauwen gil....

De revolver viel uit zijn handen.

Hij bracht de handen naar het hoofd, wankelde een paar stappen vooruit en zakte teon langzaam ineem.

Raffles trad op het lichaam toe.

Hij keek even in het gelaat van den man en zeide toen op kouden toon:

— Dood! Je kogel heeft hem midden in het voorhoofd geraakt, Charles. Ik dank je! Je tusschenkomst heeft mij zeer waarschijnlijk het leven gered, want die duivelsche kerel schoot verbazend goed!

— En zullen we nu vertrekken?

— Aanstonds! Maar niet voor ik er voor gezorgd heb, dat deze vrouw in veiligheid is!

— In veiligheid? herhaalde Charles op ongeloofigen toon. En moeten wij daarop wachten? Wil je ons blootstellen aan het gevaar, dat hier dadelijk eenige Duitsche veldwachters verschijnen, met alle gevolgen, die meestal aan de komst van die heeren verbonden zijn? Denk je heelemaal niet aan de mogelijkheid, dat die mannen je eenvoudig de afdrücken weder zullen afnemen, waarvoor wij juist zoo veel moeite hebben gedaan?

Raffles haalde de schouders op.

— Zoover is het nog lang niet! antwoordde hij. Als wij hen zien naderen is het nog altijd vroeg genoeg om de stukken te vernietigen! Ik zou dat echter niet dan op het laatste oogenblik doen, want ik hecht er aan, ze aan den minister ter hand te stellen.

— Maar wat dan? Wij kunnen hier toch niet kalm wachten, tot er hulp komt opdagen, die ons van die vrouw verlost? Men zal ons toch om uitlegging vragen, willen weten wat wij hier doen, hoe die man daar ginds om het leven is gekomen?

— Raffles dacht even na.

Toen hernam hij:

— Misschien heb je wel gelijk! We zouden ons in ieder geval aan de grootste onaangenaamheden blootstellen! En toch mogen wij die vrouw hier niet laten doodbloeden!

Raffles keek om zich heen.

Heinde en ver was geen leven wezen te zien.

Het was nog zeer vroeg, en zelfs de boeren waren nog niet met hun veldarbeid begonnen.

Op geruimen afstand van de beide mannen verhief zich een klein houten gebouwtje, blijkbaar een schuur of een schapenstal.

Raffles liet er zijn blikken eenigen tijd op rusten, dacht even na en zeide toen, zich tot Henderson en Charles wendende:

— Rijd de vliegmaschine zoo dicht mogelijk naar die schuur daarginds. Ik zal de vrouw erheen dragen.

Henderson en Charles volgden het bevel onmiddellijk op en rolden den „Duiwel der Lucht” zonder eenige moeite op de wielen van het onderstel tot op eenigen afsrand van de schuur.

Raffles nam de gewonde spionne in zijn sterke armen en droeg haar tot voor de deur van het kleine houten gebouwtje, dat op eenige meters afstand lag van een tamelijk breeden

landweg, die zich over een eindeloozen lengte kaarsrecht uitstreckte.

Heel in de verte werden nu de gestalten van een paar boerenarbeiders zichtbaar, die met hun gereedschap op den schouder naar den akker togen.

Zij schenen echter niets van de vliegmaschine te hebben gezien, of anders dachten zij dat het een Duitsche militaire machinne was, die een noodlanding had moeten maken.

Zoo veel is zeker, dat zij zich om het toestel niet bekommerden en rustig aan hun werk gingen.

Henderson had intusschen de deur van de schuur die slechts met een kling en een stuk touw gesloten was, geopend.

Zij was geheel ledig, maar op den grond lag een vrij dikke laag hooi.

— Stapel dat hooi in een hoek op, Henderson, zeide Raffles, dan kunnen wij daar de gewonde op leggen.

Aanstonds toog Henderson aan het werk en even later had hij van het hooi een soort rustbank gemaakt, waarover hij den mantel uitspreidde, welke de gewonde vrouw gedragen had.

Voorzichtig legde Raffles de Spionne op dit geïmproviseerde bed neer.

— Is het ernstig? vroeg Charles op gedempten toon.

— Volstrekt niet, antwoordde Raffles zachtjes. Het is slechts een vleeschwonde. Maar toch moet zij goed verpleegd worden. Voor wij de lucht weder ingaan, zal ik Henderson op die boerenarbeiders afzenden, die we zooeven gezien hebben, dan kunnen die voor hulp zorgen.

— En als zij om opheldering vragen? vroeg de chauffeur.

— Als zij veel in aantal zijn, dan zeg je in het geheel niets, maar als er in het geheel niet meer dan drie of vier zijn, dan zullen je vuisten wel als argumenten zijn, als die boeren je het soms te lastig aken mochten.

— In orde, mylord! riep Henderson uit met een grimmig lachje.

Het volgende oogenblik was hij in de richting van de arbeidende boerenknechts vertrokken.

— Kom zoo spoedig mogelijk terug, riep Raffles hem achterna, want wij vertrekken aanstonds weder naar Engeland.

— Het verheugt me, je dat te hooren zeggen, merkte Charles op drogen toon op. Ik gevoel mij hier in dat Duitsche land alles behalve veilig, want het komt mij zeer onwaarschijnlijk voor, dat men hier in den omtrek in het geheel niets van onze daling zal hebben bespeurd, of dat men ons in deze of gene stad niet zou

hebben zien voorbijvliegen — wij hebben in het laatste uur zeer laag gevlogen!

— Je kunt gelijk hebben, Charles, en nu het document weder veilig in mijn bezit is, zie ik ook geen reden om hier nog langer te blijven!

Hij wierp een blik op de spionnen.

Deze lag met gesloten oogen op haar sponde.

Toch was zij niet meer buiten bewustzijn, want haar boezem ging zachtjes op en neer.

— Kom, wij zullen de machine maar vast in orde gaan brengen. Zij is nu geheel en al buiten gevaar!

De beide mannen wendden zich naar de deur.

Op hetzelfde oogenblik klonk een schot!

Op geen centimeter afstand van Raffles' hoofd drong een kogel in het hout van den deurpost!

Bliksemsnel traden de mannen naar buiten, voor de verraderlijke vrouw voor de tweede maal had kunnen schieten.

Er verscheen een minachtend lachje om de dunne lippen van den Grooten Onbelende.

— Zulke vrouwen verloochenen haar waren aard toch nooit! bromde hij in zichzelf.

Hij verhief nu zijn stem, zoodat hij er zeker van kon zijn, dat de vrouw daarbinnen het kon hooren en riep:

— Wij zouden in ons recht zijn als wij nu aanstonds vonnis over u velden en u neerschoten. Wij willen echter onze handen niet aan u bezodelen en laten u over aan uw noodlot! Wanneer gij het echter ooit weer waagt een voet in mijn land te zetten, en onze wegen kruisen elkaar, dan zal ik u zonder medelijden voor een Engelschen rechter sleepen!

Als eenig antwoord volgden weder een paar schoten in blinde woede door het hout van de schuur gelost, en die vergezeld gingen van een paar kernachtige vloeken, zooals men ze nauwelijks uit den mond van een Duitschen drilsergeant zou hebben verwacht.

Raffles krulde verachtelijk de lippen.

— Kom, Charles, wij hebben hier niets meer te doen! Aanstonds zal er wel hulp voor die vrouw komen.

De twee mannen hielden hun beide handen boven de oogen om in de richting te turen vanwaar Henderson moest terugkeeren.

Heel in de verte zagen zij de stoere gestalte van den braven chauffeur naderen.

Plotseling greep Charles zijn vriend bij den arm.

Met verschrikt gelaat wees hij naar een paar kleine, donkere punten, die zich vrij snel aan den blauwen hemel schenen te verplaatsen.

Raffles volgde de richting van zijn blik.

— Vliegmachines! riep hij uit.

— Ik zie er wel vier of vijf! schreeude Charles.

— Ik tel er zeven, hernam Raffles.

— En kijk daar eens op den weg! riep Charles uit, terwijl hij in de verte wees.

— Twee automobielen! riep Raffles. Ik geloof, dat je zoeven gelijk had, mijn jongen, men heeft ons gezien en men wil het naadje van de kous weten. Kwam Henderson nu maar de grond brandt mij onder de voeten!

Intusschen kwamen de vliegmachines zoowel als de beide automobielen snel naderbij en toen Raffles goed toekeek, zag hij dat beide auto's gepantserd waren, en voorzien van afweergeschut!

— Drommels! riep hij uit, men doet ons de eer aan, met zwaar geschut tegen ons op te rukken. Maar nu wordt het toch wel tijd, dat wij het stof van dezen ongestuvrijen bodem van ons schudden! Want ik kan niet voor de gevolgen instaan, als wij hier gearresteerd worden! Wij zouden nog wel tijd hebben om de documenten te vernietigen, maar dat wil ik niet doen, dan in den uitersten nood als er geen andere uitweg meer is! Zij zouden dan trouwens toch het lijk vinden van hun vervloekten spion en de gewonde vrouw — en met Lord Lister zou het gedaan zijn. Neen, dat moeten wij voorkomen!

Intusschen scheen ook Henderson het gevaar te hebben opgemerkt.

De beide vrienden zagen hem tenminste zijn schreden verhaasten en met zijn armen zwaaien.

Raffles en Charles lieten geen tijd verloren gaan.

De vliegmachines waren op dit oogenblik bijna recht boven hen en begonnen in groote kringen rond te draaien als roofvogels die naar hun prooi zoeken.

Raffles en Charles sprongen in het schuitje, juist toen de beide gepantserde auto's stilstonden en eenige manschappen afstapten, die zoo snel hun beenen hen dragen konden, in de richting van de schuur snelden, blijkbaar om Henderson den pas af te snijden.

Zelfs op dien verren afstnad zag Raffles dat zij de uniform droegen van de Rijksweer, dat dus blijkbaar hier in de buurt op manoeuvre was.

— Wij moeten Henderson tegemoet rijden, riep Raffles, anders vangen die Duitschers hem nog op.

Hij bracht den motor in beweging, maar niet meer dan noodzakelijk was om het vliegtuig zeer snel over den akker te laten rijden zonder dat het zich van den grond verhief.

Henderson had blijkbaar het gevaar begrepen, waarin hij verkeerde. Hij snelde de vliegmachine tegemoet, ontweek de rondwentelende schoef

en klampte zich vast aan den rand van het schuitje.

Raffles, met de linkerhand sturende, greep hem met de rechter in den kraag en trok hem naar binnen!

Een seconde later had hij de vaart van den „Duivel der Lucht” aanzienlijk versneld.

Het was hoog tijd!

De Duitsche soldaten, die zagen dat hun toeleg mislukt was, slaakten een gebrul van woede en hieven dreigend de vuisten op naar de vliegmaschine, die op dat oogenblik met weergalooze snelheid de lucht inschoot.

Maar het gevaar was nog niet geweken!

De luchtreizigers bevonden zich nu tusschen twee vuren.

Boven hen zweefden zeven vliegmachines, alle met mitrailleurs bewapend en die blijkbaar vast besloten waren om den vreemden indringer desnoods met geweld tot dalen te dwingen en onder hen werden de beide afweerkanonnen met groote snelheid schietvaardig gemaakt.

Raffles begreep wel, dat de volgende minuten over zijn vrijheid, misschien over zijn leven zouden beslissen.

Hij liet het vliegtuig met verbazende snelheid de lucht inschieten.

Het kon echter nog geen vijfhonderd meter hoog zijn of reeds suisden de eerste granaten voorbij!

De Duitschers daar beneden waren blijkbaar goede schutters want een paar seconden later barstte een tweede granaat op nauwelijks tien meter afstand van den „Duivel der Lucht”.

De luchtdruk wiep het vliegtuig zelf bijna uit zijn evenwicht.

Raffles liet de machine dadelijk een scherpe wending maken, en veranderde telkens onverwacht van richting, tevens zorgende, dat hij zoo hoog mogelijk kwam en daardoor buiten het bereik van de granaten. Binnen een minuut had hij een hoogte van drie duizend meter bereikt, en reeds begon het vuren der beide stukken te verslappen.

Maar nu dreigde het tweede gevaar!

De zeven Duitsche vliegmachines, alle „Tauben” van het grootste model, hadden zich in

slagorde opgesteld en poogden nu blijkbaar den indringer den terugtocht af te snijden.

Zij stelden zich in een halven cirkel op en drongen hoe langer hoe dichter op den „Duivel der Lucht” in.

Raffles wilde tot iederen prijs boven zijn vijanden komen en hij versnelde de vaart van zijn vliegtuig nog aanzienlijk.

Het was tijd, want reeds begonnen de Duitsche mitrailleurs te ratelen!

Een paar kogels drongen door den wand van aluminium van het schuitje en een daarvan nam een stukje mee van Hendersons oor, hetgeen hem sedertdien met een onbluschbaren afkeer bezielde jegens alles wat Duitsch vlieger heet.

Maar de „Duivel der Lucht” was den vijand gelukkig te vlug af!

Nog enkele oogenblikken — en het wonderlijk vliegtuig zweefde boven zijn vijanden!

Slechts een van de zeven „Tauben” was gevaarlijk dicht in de buurt van de drie Engelschen gebleven en versperde hem den weg naar de vrijheid!

Zonder een woord te spreken gaf Raffles het stuur aan Charles over.

Daarop bukte hij zich en greep het geweer dat aan zijn voeten lag. Hij liet de loop op den rand van het schuitje rusten, mikte zorgvuldig, en juist toen het noodlottig tikken van de Duitsche mitrailleur weder begon, haalde hij den trekker over.

De man die het machinegeweer bediende stak beide armen met een machteloos gebaar omhoog en viel toen achterover.

Het gèratel van de doodelijke mitrailleur zweeg.

De „Taube”, thans machteloos geworden, gaf de achtervolging op en daalde in grooten spiraal.

De zes overige machines waren spoedig niets anders dan bijna onzichtbare puntjes aan den gezichteinder geworden.

Zegevierend steeg de „Duivel der Lucht” nog een duizendtal meters, trots als een adelaar, die zijn tegenstanders verslagen heeft, en vloog vrij en onbelemmerd naar Engeland terug.

De volgende aflevering bevat:

In de macht van de Bende der Raven

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche **SHERLOCK HOLMES.**

Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885